

מכתב לא

דברי המנוח החסיד מור' גרשון ראמושעווער :

אהובי אחי אל תקל בעיניי ונראה זה. כי אם היו ונזיניי זלזול גדול תראה
 בזה זו טעם וחיים נפשות זלזול היו תמיד פנאים זשונות
 ונראה זה. וזולתי היי טורה עליי רוס"ק. כי א"א להעלות על הכחז איו
 פנחה אחס גורמיי בכל העולמות זשהיות ונקדיצים סכאחס לזלזול"ק. כי כל
 סוקדיז סכאחו זלזול"ק יודע לו סכוא זמורי למעלה וכו' :

מכתב לב

אג"הק מאד"מור' בהנא קדישא מ"ש' תקי"ממ :

מועדי די הנועדיי אל די. ונקראי קודש ערצים וידידים. כולם
 ונחונדים. טרי אלפי. ראשית רחמים ונגידי. ונפלי חוכה
 חונת. ויראח הרוונות. אחי ורעי טאהבה נפסי קטורה זנפסס. לרוב
 הנוור דודס לי. לריח סומכס סעוז סמן חורק סנפס. סוחסיקן ולכסי
 ונעסה לודיכח רוקיא ופלכניי יל"ו :

אך"ש אחי זנועס לזזינו. אחי הקצועיי על לוח לזי. חיצת זוערי די
 זיכיסוק. כפלח סרנון אחי ונלזנון. כי אשא אל שוים ידי זרכי
 נפסי אוחס. ודגלס עליי אהבה. וזאהבהס אהגה תמיד ספלחס. זפי אהגה כיונס
 לזו עיני לנורוס. זרכס עהרס רחמי לזקחך תמיד גולס. אריניח ידי זללותי
 קדס אל עילאה. לאונר זכר די יראה זרכחס קלה. וסחזשרו ידיי נפסי
 מרוב סלווי עס מרזית זיתי. וסלום ונחמד עיני ולזי זן סרס"ק נזב"נו. הוא
 כזוד רז חזיני הנופלח זחורס. ויראח די עהורה. סוחסיק יהי די אלקיו ענו
 כאשר עס לזזו. כ"ש מוסי ונעה כ"י עס מרזית זיחו סריי. וכל קיעח
 מרחנונו סכלוים אל די חיים וסלום כולנו היום. וסחזשרו ידיי נפסי מרוב
 סלום זיחח אחי ססד"ר מוסי יח"אל פינטשעווער. עס אהוי סרזני
 מוסי דניאל פאליצקער כ"י. לך קי עריעקטע. סלום זגוק סלום זנוון
 וכל כחזי הקודש ונלהין פניי יאורו עיני זרואתי רז סלונס ס"ל. עלן לזי
 זדי רננה קרנס. שוש ישישו זלי ונבל נפסס זאלקיי. כי הלזישס זגדי יסע
 יסועתנו. כי חילולח די ססי לנו זחונכי כפסנו. וני יודע ונה ססי ונאשר יהי
 כנוזאר זנוכח סכללי אשכי חלקס זחיים. וסקד די ונלח סארץ. האירו
 ונכזודס. אחי זלדק אחזה פניי כאלו דמות דיוקנס עומד לפני כל סיים
 לעולם לא אשכח סקודס. אח כל זכריסי סכאוריי זנעיימות יוניס נלח.
 סכחז וסמכחז לאלקיי הוא. חרות על סלוחות על לוח לזי. ונעי ונעי
 אוחילה לדי ויאר לנו זכל ספלס אשר סאלו. סס אככי על אונרחס כמולח
 סלל רז לכס אחי ורעי. וסנה אככי עומד זין די זינס זכר הקודש עול
 וכוון סנה סכסא מרנס ונראשון לזרך אח ישרל ערצים זל"ז. סיכל די סנוס
 יערזו

יערצו לנפשי בגדל עריצוה ונעיווה ידידוה אהבתם עלי צרכתם צלהצ השוקה האהצנה לקשרם על לוח לצי. וטוהי אחי את פני על כל דיצור דצר וכתבתם יגוול האלקי לצרך על ווקרא ונגילה איש אשר כצרכתו. ולחזור ולשכוחה ציוס להציח קורח אחר קורח לדי. והוא יענני ווהר קדשו קלה. כה הראני די בגומחתם קודש איש אשר כוונתה ידו לדי צכל לצצם דרשו סמוכי לעד לעולם בנעשי הלדקה שלום לרוום ולגדל ולחזק חזקה יסוצ עולם לפני אלקים בצארץ החיי. היא לנחזיקי זה צכל לצצם וצכל נפסם וצכל וואודם די יגוור צעדס. והיי לדק אזור ונתנס. כי כאשר ידבק איש אזורו על ונתני. בן ידבק איש אל אחיו צני אל חי. הן על כפיים חקותים לזכרון לפני די תוויד צכל עת אשר ישאלון נפסם קשורה צנפטי. והנה עניו בצקשתי צקשו לדק צקשו יעוה. אל יהרסו לעלות כ"ח ציראת די כל היום. הלא ידעתם הלא טועעתם ונפה קדוש הרצ הנווח זללה"ת. עווד אחד צארץ לדק טנו שלום האוהת. כי יליחת לדיק עושה רושם רישונו ניכר. כי ציוים ההם נעשה שלום על ישראל נועע די השועה עולווי צדי אלקים חיים. ועתה אל העלצו כי מדוח די היא ונעחס. ואצרה"ם עווד לפני די פתח טער השמים לקרצ את הווקרצי בצרוע עוה והעליווה לאלקיי. וווצטמתי לחוה צנועם די עליה ימיו. ולכל צהן חיי רוחי צרוח די וצלדקתם ירומו קלה. צהללחת גופתי ונפשי והיו רק לנעלה. עתה צאתי צדרך קלרה וארוכה ווארץ ודה אחת היא לכל כלל ופרט להזכיר את (חסד) ואני הכני ווולתי נפשי בגייהו לפרט שימתם לפני די תוויד כל הימים. עוד זה וודצר צטורה טובה דרשן עכס. היום הזה יקויו לו נגילה וכשועתה צישועתו. כי פקד די את הארץ נחכה יצולה. ועץ השדה נתן פרו. והחל השער צנייה. וציוס פקדו פקד די לכוהה משוכי צנים הסכו ונלפי לישועת די את עונו ישראל. לעושה כפלחות גדולות לצדו אשר עשה די עונו להפליח ציווי ההם וצזה"ז. ונגדל הערצוציא צחיל עם ווודיכה הלדים לונוד צוולכות ארץ הלצי. ואנטי ענו ונעט. והיו חיינו תלויים ונגד ונוש כחוע השערה. וצפתע פתאום ווהווח די נפלה ציניה. וינקשו וכצצרה. ווי יונלל בצוכות די קלרה היריעה ווהכיל. וצכתה צ"ח לאוונן. כ"ח צני"פ והודצר אליכס. והיי די ונצטחם ונצטח כל קלוי ארץ ויס דחוקי ולצצות קרובים אל די אלקיכו יומם ולילה תפלה. עד כי יצוה שילה :

דצרי הדוטי"ח ונעתיך עצורם לפני די ית"ש ויהי תמיד

כאום **אברהם** צא"ח וויה **ארכסנדר** כ"ץ זללה"ה :

סכתב דג

אני"הק מאד"מור בהנא קדישא ג"ע משנת תק"נן :

די עמדם בצווי החיל. ירחי אלקיי אכשי אונת. זה ידידי חם ריעיי. צני אל חיי רוחי ונרמוני. רחמיני דנפטי עת.

שני אלפי רחמים ונגיד". כדצי עם חלקי אצרהס. שני החורה והיראה
ואכסי מעשה דמדינת רוקיא וקמיכות שלה צפלאכי. די עליה יחיו.
ולכל זהם חיי רוחי צקצי אשחר אל אל די ויאר להם צאלור חיים
ושלום :

אד"ר ישנה. שמים לרום ולרץ לעווק ולצי אין חקר לזהצחם השגה
תוויד צציקה וחסיקה לא תסקוע לאל כל יום ליום יציע דעת
ואחתכנית צללותא עליה ועל זרעם צרוק. ילעק לצי אל די צרכם טהרם
גולס כל טוצ קלה. לנענן ילליחו ויעשו פרי לנטה ושורש לנעלה עד כי
יצוא טילה. הנה צצורה צפי ידצר שלום הארץ ולדרים עלי. קיעת ורחווי
ההולבי לרגלי עמודי אחי צצויצור עניי צנחילחי פנים צארץ חמים לפני די
כולס חיי וטלדי. עוד זה ונדצר ונוצצר ציחת שלוחינו ידיד עליון ויחליו רחיווא
דכפטיחי הרצ הנופלג צחוי ויהי **צבי הירש** כיי. ואחו הרצני ויהי **פישר**
זאסלאווער. עשרי יוניס לחודש זיו צאו שלום. הכל שלום צגוף ונעווק
ככל הכחוצ אחת זכרון צקצלת פרטי. גם כל הקצלות והכחוצי כנעקורים
צשלימות אחד ונהם לא נותר. אעיפ טעצרו דרך הוולך קשה וארץ קשה לא
המריץ לחיש לטונו. צחקד די על ירחיו. והכה כל כחצי הקודש ונלסלין פני
נחוד שומח הכפש לנרצה המשרה ולשלום אין קץ לרוב שומח. האח חנוחי
רחיחי אורס ושומח. ויעלזו לצי ותשאחי השוויס ואקוד חפים לפני די. יאריך
יויהי כיוני השוויי. וכל הכחוצ לחיים היי לי לעיכים לא פעם ושחים. הן על
כפים חקוטי. כל הדצר הכחוצ שהציחו לא אללתי עיכי ונהם. והיו לצי ועיכי
עם כל היינים. אשרכי זורעי על כל נייס. זה היס גדול ורחצ ידיס. וזה
טוצ חלקס צחיים. צני כדיצ חנווקי ירכיס. חנוכיך דאורייתא לנטוע שמיס.
ולייקד ארץ אשר חמקר כל צה. להחיות צהם כל חיות קטנות עם גדולות
ועעסיכס. וכפטי יודעת ונאוד. לו ידעו ולו יצינו וזה גדלו מעשיהי כי הגדיל
די לעשות עוהי. היו שומחם וטוצי לצ כל הייני. על כל הטוצה אשר עשה
די עוהי הפליא. כי ווי יעלר כח להסתדצ כואת הצרכה. הלח זו די ילר לו
תהלתו יספרו צעצור ישנורו חוקיו ותורותיו יכלורו. ואור לדיקי אל נוול פניהי
יאירו. צעצור חסצו כעין חדורו דיריח ארעיח דיסרע ערציי צציי יאנור לדי
אחי. חח יתן ידו לדי הכל ויודיו כחנו לו. ומה יתרון לצעליו כיח ראות עיכי די
אל לדיקי ריח ניחוח לדי שאנור ונעשה רלנו כעצ ונלקוס. והוא יליס מפחי.
יקוש. כאן צזונן שעושי רלשינו כקראו צבי לנעקוס. יולא ושאלותם כיריח :
כה כחצערתי לרק ויילדינו הרצ הנופלג ויהי **צבי הירש** סג"ל כיי
וגודל השועת די עיי ונפליח לעשות שלום צעולס עד תכלית כקודת
האונת צדיצוק חצרי עעוסיס וקסורי כפש צנפש צכל המדיניות ועיר ועיר
עד להגדיל הולך וגדל השלום. ומאליו קחי רצ עוד יוסף די עוז לעמו יתן
די יצרכם צשלום. ומה שומחי צאוורי לי. וצרכחי צרוך די אשר כחן ונחמה
לעמו ישראל. חלילה לולא די שהי צנחרתם היינו האש דאחריו ומוקיד
צחצצורה

במצבנו. הלא זה חוד ונולל ונאש צוערה. בזכות הרה"ק נ"ע בהסתלקותו כל הפולמוח נחעלו. ונאש ליה ד' לח הצרכה ושלום. כנאור רז"ל (סוף עוקין) לא ונאש הקצ"ה כלי ונחזיק צרכה לישראל חלל השלום. וכל החושצ"כ ושצנ"פ ונאש ונפה לפה צאלו דצריי שאין להם שיעור. ולנענן האחיה וריעות הדצרה נא שלום. כי הוא עמודו של עולם שום לכל נפש. ולא לנקיי הדעת ולצעלי שלווי הנודות צאחי (חסר) צרכה חדושן. וגם חכמי כזכור צניס אחרים. ע"כ הנוו וציי עליה. וד' רחם ירחום :

ד' הדוש"ח ונעחיר צעדס ובעד כל אשר להם ונקצ"ב. ונלפס לשנווע חנויד ונאס צשורות טוצות ישועות ונחמות הולך ואור :
 נאום אברהם צא"ח וי ארכסנדרר כ"ץ זל"הה :

מכתב לד

אג"הק מאד"מור בהנא קדישא נ"ע מש' תק"נא :

י"לום רב לקרצי לצי ואכשי לצני. שעשועי נפשי. ידידי עליון ויראחי. חופסי החורה. ויראח ד' טהורה. ונפלגיי ונופלחי ונפז ונסולחיס. פלגי וניס לצ טהור. חשוקי חנוד עפסקרי עוהר. נגדיי ונדצי. הוחיקין ואכשי ונעשה דנודיות רוקיח וקנויכותינן צפלחני :

אח"ד"ש ישגא. אהצתס חגבא שגיח כח לא ונלחיהו לפרש ראשי שורש ונעשר האהצה ונקוחרת צקחר הנודרגה כל חד לפוס דרגיי. ד' יודע ונחשצות לצי צוער צאש האהצה. וקנוי שנייא גליא. היכל ד' הנה. ולצי ככור יהנה עליה ועל זרעס לצרכה ארובה ונאכך חיים קלה. והיו רק. לונעלה. עד כי יצוא שילה. הנה נא פתח דצריי כי הדצר שלום לי ח"ל עס כל ונרצית ציתי. וככדי הנופלח וכל לוחח צסינא. יראי ד' הללו אח שס ד' שלום. וזה לכס הצשורה. על אודות החשורה. אשר הוצילו שי לנורא. חוצלכה צשנחות וגיל חצולכה ציוס עשר לח' ניסן חקנ"ח. עיי ידינו רב המופלג. ווי"ה **יואל** ש"ד"ר עס אהוי הרצני הנופלח הוחיק ווי"ה **ירמיי** ניי. צרוב עוז ושלום צאו עס כל כחצי הקודש וסקלי הנוקדש ערך הקט"ב צכחצב ונקריה. וכל הארץ האירה לנורצה הצשורה ולשלום ונעלחכס. חדחי נפשאי. חדות ד' ענוס בצורי החיל. וגיל גצא"ח חמגורכה. כי ונראש טריי אראס. ונוצנעו חשורס. כעת להשניע צנרוי קול חח הנוון ונעי. לדקחס צחוך לצי חנוכחס וחשועחס. נפלחות אהצתס. הנה שפתי לא חללל יוונס ולינה עליה ועל זרעס צרך צני שלשי ורצעי. וכל דצריי הערציס חרוהיס וחוקקי על לוח לצי. ואי"ה כשתלכנה הקבלות עיי איש אי הנווון לכך צנ"ה. אשיצ לשולחי צר דצור על אפניו ונקרית ונלך רב. עוד צני אל חי נפשי קשורה צנפסס. והיו לצכרון צין עיני כחוחס. לנען ישכילו ויתרונוונו על גפי ונרווי קרת. והנה קצח איחור ציחח שלוחינו הנ"ל כצר כחצ צאריכות צנוכצני טורי ונאש

יועסם צארה. ולא צחתי רק לצערם להחיותם כהיום הזה בצטורה החיים
זהסלום. והנה כל אחי ונרחמי יהמו יחמרו ונעינו. ויהי כועס ד' עליה.
וונעשי ידיה יוכנו. וזא לזיון גואל צ"ח :

דצרי רחיוס לכלת. ונעמיר צעדס אל אל צשמי. ועליון יחן קולו.
אשרי העס שככה לו :

נאום אברהם צ"ח וי אדכסנדר כ"ץ זל"סה :

מכתב דה

אנ"ק מאד"מור כהנא קדישא נ"ע משי תק"נב :

ישראלים נאזה תהלה. עם סגולה. ונורה זהב כולה. הוופלאי.

נפז וקולאים. לב עהור חשוקי חוד. נגידי ונדיצים.

הווחיקין ואכשי ועשה דמדינות רוקיא וקמיכותיהן צפלאריא :

אח"דש אהנה נפשי כועס עליה דרעמי וול אלקי יחונכס ויצרכס. יארי

פניו אחס. צאהצתס אהגה חמיד. לצי ציער צאש אההצת

העטופי והקטורי צנפוחס. ע"כ חווו ונעי עליה ועל זרעם לצרכה ארוכה

ווארץ חיים קלה. וטווענה עוצה דעשן עלס היום הזה לצער שלום.

וגדול כבוד ד' ציעוועהו. ויעזרונו חסד ורחמי. חסד ד' וזלאס הארץ. ולמען

חספרו כי זה אלקי אלקיבו יכהגו עלמות. צעיר אלקי יוכנה עליון עד

עולם קלה. ופחתי פי ידבר שלום לי ח"ל עם כל מרציה צחי וכדי הוופלא.

יוכל קיעה ונרחמי ואוהצי אשר קרצה אלקי יחפוטן. יראי ד' הללו אח עס

ד' שלום. וצפרע אהצי חמדה לצדי הוופלא הווחיק וויה משה בהרב

כי"ע שלום הכל של. זה לכס הצטורה ושלום ציאה ונשילחנו ואלשחקד. היה ידי

הרצ הוופלא הווחיק וויה יואל כ"י ונשילחנו דהאי שחא ה"ה ידיד ד'

יוויה מאיר ב'העווער כ"י. כל כקפס צוושקלס הוצל לפני ד' צארה"ח

צשלימות עד פ"א. וכל הארץ אהירה ונצודס ונצטורה שלומס. מדאי נפשא

יחדות ד'. ישוח ישראל עשה חיל. אשריכי אשר צכס צחר אל ד'. ונשמיס

השליך ד' הפארת נויה זו לידס. והי חלקס צמי. רצ לכס צני אל ח' והנה

הגיעוני כל המכחצי ונפרעות וכללות יחידי ונכא"ח וכל וקווחות ונשצותיה

צאו אלינו. ואח הכל ראה עינינו. והי לזכרון לפני ד' חמיד. לדקחס צחוק

לצי אמונתס ונשעוהס נשלחה אהצתס. הנה שפתי לא אכלא יונס וליה

אס זכרתים על ילועי צאשמורות אהגה חמיד צס רצוא צבצורות וינלא פי

יהלוח. נפשי אצרך צמי. למען ישכילו ויחרונוו והי רק למעלה. עד כי

יצוא שילה. והנה אהוצי אחי ורעי שוחי עיני ולצי לכל דצריח. והצצונכתי

על חוכן נקודה לצצס להמליך עם קוני להשיצס דיצור דצור על אופניו.

ושיתאלאו ונרגוע נפשס יונעס. וצרו שרעפי צקצי שחי צדי וחסי ונצנחתי.

והיו הדצרי האלה שאני כותב אליה ללמוד על הכלל כולו יאל ויש צכלל

וה

זה שצפנתו דבר הלמד מענינו. וכשיחצוננו צכל דיבור ואמירה צלצצו ישמע וצו ורפא לו כשיחקר צאהצה המוקחרת צקחר המדנה כל חל לפוס שיעורא דיני. ועיני אל די ויאר להם אח אשר יעשון וחי צהם. והקוחים על לוח צבי להעתיך להם שלא ימנעו עוז להולכי צחמי. ורוח ככון ימודע צקצם. והנה לצאר לכל אי מכל פרטי מלות תקלך היריעה. וצכללות לא מנעתי מזה כאשר חלו פני כולם צפה אחד. וכרתי צרית לצחירי. ואמונתי וחקדי עומם לקפסר מליון סס די. ולא רליתי לילך צגדולות וכפלחות לגלות עמוקות. כי מעולם לא נסיתי צאלה. והדרם ללה רכצ על דצר אמת. ומלחחם כאשר חספאון חפס מוחפס. וזה שנדצר צעצה נחמו העבר עם חצרי מקציצי דרע די עמלתי מפי מזה כחאות משה לכנוס לאי וכי לאכול וכוי. אלא כך אמר משה הרצה מלות כלעוו ישרא ואיכן מתקיימות אלא צאי (חסק) :

מכתב 17

אג"הק מא"הק מאר"מור בהנא קרישא נ"ע מש' תק"ננ :

שרומים רבים לרצי וכן שלמים. הנאחצים והנעיימים. רחמי דנפשי ולצאי. הווחיקין ואנשי מעשה דמדינות כוסיא

וקמיכותיהן צפולאניא :

אחרש צקריאה של חצה. קורא אני עליה יחדיו יעמדו על הצרכה והשלום. פתח פי ידצר שלום לי הארץ כי נעמה. והדרים עליי היכל די הנה. ורצ שלומם ח"ל ושלום ציתי. וצימוד נכדי המופלא האצרך. וציום מחוכתו וציום שומח צבי הייתי מחכירם לעוצה ולצרכה דלרם עדיפא מנייהו צהצרכה. וסס בולם נוצריים צוצכיר"ה אחת. אחת שאלתי מאל די יצרכם. ורצ שלום אהוצי ידייך הרצ המופלא מויה **משה בן הרב** כ"ע. גם יחצצרו מעולם ציאה המעולתי צלווחא צסימא. הרצני המופלגי כ"י. עם כל הנכוים אליה. עם כל חרותם חכק. ומקורת היא צידנו מעלותי לצורי כל הגדרי וכצות איש מאלח מוכרו כמצואר צקבלות. אך צעושי הווקר עלה שלישים על כולו יוחר מולחשחקד. ומלפי אחתנו ליצועת די צפסק על החצוה. כי הקתיו עצר צגסם רלון צרכה וכצה. ומכינו לדי המסתיר ובניו צעותה. אהוצי אחי מזה אהצתי אחכם כל היום היא סיחתי. ימלא די כל משאלוחם. ולי מזה יקרו מלוד ריעכם. לאל מזה עלמו מעשיה. אספרם מחול ירצון ירויון מדשן ציחם. צענתה צברת לא נדלג. ולא נמוש מעשות פרי וחפלה על כל אשר דרעווי וחי. מזה יפה זכותם. אף ארש"ם רעננה. וכל דצר מנחצ"ים נחתיי ואצרכם לדי. הנה משאלוחם לרות ומצורות צלצי על כל דצרי האגרת ודוקטי רשימות צפנקס רפה הייתי ולצי ראה הרצה. והיו על לצי לצוכון לפני די חמי. חו סכרם הרצה מרצה מדה עוצה לאלפי רצם כיריא. והנה אשהקד הארתי מענה אהוצ עגרם מוקר צחורם צצכתה. עתה קלתי צחוכתה מגולה ואהצה מוקחרת. ואחרתי הקחר אסחיר למען

לנען יהי צעניכה' כדש"י. כי צווא דצרינו אלה כפעם בפעם דצרינו עתיקי וקסטה עתיקה וכו'. וכוונאמר רז"ל צירופלמי אס רחית שנחייטנו ד"ת זלצך ברי. כי הלל העולם ונלא וקספרי' מדש"י גס יסנים צרוצ דצרי' (מסך) ייסירו נגדו. ואל סיהודי' היחס אורה. וכן חסי' לנו ולכל יסרס כ"ר"א :

דצרי הדוכס ט"ת ונעתיכ צעלס

נאום **אברהם** זא"א וו"ה **אלכסנדר כ"ץ** זל"סה :

מכתב 17

אגרת מאד"מור בהן צדק להרב מוהר"שו בש' תק"נו :

אדו' אחי צערס תחיל האר"ש פי ונגיד וסחר ונגיד. ואלעידה צי אס חלקי סשוים וזקי הארץ. כי נעולס ספלתי לדקו. ולצי לא אז מחצו אף סוצו צחונא דלצאי. ככחי סז ככחי עחה. וי"ס רצ"י לא יוכלו לכצוח אס האהצנה. ודצריהס עודכו עוונד נפני ד' פסח שער הסתי' צללותא דצעותא. יהא רעוא דתרוס רישא אכולא כרכא. ויגדיל תורה ויאלדיר. ואלס סי אפי, ופי יתן וצית אל יונלאכו וסס דצבר צו, נכצדות ודוצר צו דצריס סצלצ נעילוי כצודו יח"ש, ואלענא משוס קדושת הארץ וחלישת כפי לצי דצסחי צעו"ה להיוח ונמליא כפסי נגצ"י דמר, וכרחהו עין צעין לרות למאי ולמולאות ספלי צחונר דצרי' צכל סלירך, וסן עחה גצה עורא, ורצ סנרסח צינינו, דצריס לכחצא הוא דלחי, צכל דצריס יגעיס לא יוכל ספס דצבר וסלצלר צקולמוקו ודצריס עתיקים ונילי לח וניעסרן כסלוח, כי אסר כוונח סלצ סן סן דצריס ולין כיקיין צחמירה כ"א סרס קוסץ, וכרנו רנו ון סחורה צזה שאין צו רשות להסס דצבר וסנצ לחסוצ, אסר ע"כ סצנחי דרבי ולסיצה ידי למופי יפה סתיקה, ולהסחייחד וינסקסר עמו צנוקים סיוחה וינסקסר אליו אור פני ונך סייסי, כלסקוקי סענעסחא סניצא דסלכחא סליכות עולס ונלואה ודחרי סוצי נחמתי, סס נבי צקרצ"י סנותי רליתי אור פניו דנווח דיוקנו סרסיצני דרספי אס סלסצת וגו' וי"ס רצ"י לא יוכלו לכצוח אס האהצנה. ודצבר חיוס דצרי' ססכרסייס. אפס קלסו. זכאה מלן דנומלל על אודנא דסמעי'. אהי אחי לקול ססמועס ונכ צחי הארץ וקרוצו, ירלי ד' הקטני' עס סגדולי'. קול דרמס כענע צקוי קולות ונכל פרישת סעיצור צמדירנס, ויגדל סילול ססס אפי' צין האווחו, כענוע זחא נכסלחי ונלואה, נכסלחי משמוע און; דלצס כפסנו, לר לי מלוד, וניוס צאס ססמועס ונמלחי צכ"י אסר סלו ויסלו אסח סנס וסחח סנס; דצבר סצמוון כ"א צפי"ע. סיוסח קל סזיכא. אז אסחתי מלי ונמלתיח דל פלונגחא, ונמלוקח היא סכוויי. וסך גס זחא דקדקתי צכל סאגרת ססלוחה אלי ווסס, ונמכצס כיכר אסר ירדו עסר מעלות אסורניח וכסאלי לצמלי לא ונללחי לי קורת רוח ונוס דעייל כח"ה צחמה דכרתקס. דסיינו להלציס דצרי סרסיק ונעמריפס ססן סנוס דצרי סרסיק

הצנעט'ט צתוך דצרי קדוש האר'י ז"ל. הגם שהגם שהכל הולך אל עקום
 א', לשון תורה למוד ולשון חכמ'י למוד, וצפרט נופסי הסכנה שצנעוה'ר
 שהגסס יורד וקוצב ולא אבסור דרא, אשר ע"כ והצמר לשון ערוני ונווילא
 אהגליין להצינו דרכי היראה והאהבה. לזכך הגוף והעודות שההיכה צלתי
 לדי לצדו, ויש לי הרבה לרבות צזה עד אין קץ וסוף מה שיוכל ללאת מזה,
 ולא יתן לכחצו ורואה אני את הזולד מזה מ"ה וקח מזינא לסקר הצינוני
 שהדפיס כח"י, ולא וולחתי צו הועלת כ"כ להללת כפשות, כי הוה וולונדי
 צרוצ עולה צוולת אכס"י וולונדה גנורא גנור זונורחא חס"י קשה עתיקא,
 זלפי דרך הנוקצלי שיקסיק להם כילוך א' והוא נוחמלק לכונה ענוני. כי כך
 הוא דרכה של תורה ורציו השנון צכר הוא מ"ו סבה לכצותו וילכו של אדם
 ונחצב עליו צכ"י יציע אונור ראה זה דצר מדש הוא צמבונה וצחצונה וצדעה,
 וחקר לצ הוא צצל יצין כונאור אליהו ז"ל ציכה לצח ובה הלצ וצין וקורא
 אני עליה לונה זה נחיר ציד כסיל לקנות חכמה ולצ אין וכך ה"י מנחב
 דצותיו היו נשונרי ונזרהי נאור דצצריהי שלא להשניע לרצו הסקיד"י ורצם
 ככולם, כ"ח דצרך ווסקר ולהכניס צצריה אונות חכמ'י, ודיצור של תורה
 קצ ונקי והנועט נוחזיק את הנרצבה, והצרכה נל"י צאורו דיצור אור הגנת
 ויאר לו כונאור הד"ח כל ווי שיראת די צלצו כל התורה וכל החכמה צלצו
 זלח אכחד נוחי חציו את אשר צלצו. נחירא אני כי ורציו הסקיד"י אולי
 הוא מ"ו עלת הסנ"ח לצד הצר צתוך הצצן ר"ל, כי צני עליי הוה מועטי
 אחד צעיר וס"יס צנושפה וצפרט צזונכיס אלו כי גצר השקר לעמוד.
 ונהעטפי צטלית שאינו שלחם צצצרי גדולות ונפלחות רצי דרין ונשוקעים
 צכל ויכי תלות ונודת רעות, כאשר ראיתי נקרוצ ונאחי הארץ נאכצע פיתות
 ווי שונור לעולנו די כ"י, אשר ע"כ די ענך גצור חיל חזק והחמזק צעד
 ענינו אל זה יציע אל רוח נכאה לצ נעצר שפל ונאך להחיותו נאזיה
 כילוך אור חס"יס דצר ומ"י דצר ונחצרך צנועיו, ויהי הדצר שהוא סנויו ען
 העין ועל הכלל מסקיד"י די להם צאונות חכמ'י וסיכיו מקרוכס. ומס אחי
 על זרעי דלצח ה"ה צנו הנופלג הוחיק ווהי **רוב בער** לאשר כה"ר
 הכניס אוחו צנקיון גדול כאחי צלצ יס סלריך סרק: יצין גדוני להכלל ונאודת
 הגאור והגדלות ש"ש"י ר' אצוהו [אללו א"י רצ. הנוקדך] כי ה"י קח מצי
 אצוהו דספרח אצחרי אונר חס יעלה לשנים גוי (סנהדרין ז' צ) וכל
 גדולי הדור שהיו צזונכו זה נלעערו נאור על פרקונס וצפרט נורי הרה"ק
 וו"ה **מנחם בענדיל** כ"ע קודם הסחלקותו נלעערו הרצה נאור על
 פרקונו ונונש חלש שער ראשו ע"י וכח"ר הכניס צנו צזה, והוא עדיין רך
 צשכים וכלי ונלמנה אין לו וחי רחמי האב על הצן וכ"ש אחרי קשני הליכות
 ורצי הכנות אשר צכל ע"ר ועיר הוה אשר נקראו ראשי וניכיס ללנדס ס'
 הצינוני, מוששני עליה ללכל לא יראו אור צחיר צשקיס האננה והיוטר
 כחצתי לחחי שיענוד איש א' צנצרו להקל ועליו איה דצר כונתי היתה

פתח האיש הוא זקן ורגיל וזכיר ועבדו ושלח ידבר כ"ח דברים פשוטיי.
 ונכ"ז ימים עינו ולבו שלח ירום ויגבש לבו מ"ו. ונדי דברי המו ונני. כי
 ה"י מרגלל צפוניי להרצ ז"ל ואנח אצחתי על אח"כ דמדינת רייקין שירגילו
 אוחס ושיכירו ונעט ערכם ופמיהותם. וקטנות נפסם צעיקיה ומטאחס נגדס
 תמיד זמתי חלקי רוח נשצרה ושלח ילכו בגדולות ובנפלאות. כאשר ראיתי
 ציוני חרפי מקיד בן שנה או שנתיים רבי יהקרי. ועתה רואה אני שבמדינתכס
 רצחה המוספחה הזאה ציחתי ואכתי הרואה צמיכות שכות המוספחות וזה.
 הרחמן ילינו. ומי ידע מה ילד יום ודין גרמא לבתי"ר כי ועולם ה"י כחצו
 אל הכל"י וה"י מוסך אי"ע וזורה מן הגדולה ובעבור זה לא שח לבו ללמוד
 קדר כשיאות מפי הגדולי ז"ל. ומש"ה נלכתי לבי להודיע קושטו דברי אמת
 כפי טקצתי ומצותי והן עתה יאזור כגזור מלליו ומיני ומיניי תסתים ויילחח
 יפה טעה אי קודם. מן הרצה המוספחה נפלה לא תוסיק קום מ"ו. וה"י מ"ו
 מנחה לא יוכלו לתקון ואל יה"י דבר זה קל צעיקי בח"ר כי עמדיתי
 עליו לא יום ולא יומים ולא עשור. זאת מקרובה ואני חכני כותב אגרת לכל
 המדינה בחוקף יד ד' החזקה ע"ד האמת והטלום ומתראוי שכת"ר מנני יראה
 וכן יעשה צכדי פיהו דברינו צקטון אי עילים ולד' היטעס ואחלה נא פני
 אחי מצדי להנהיג את האלן כרועה כאמן צהצבה ואחזה ומולה ומיניה.
 וימשכס צחצלי עבותות האצבה כי אכן צמציותח תליח מילחח. ושלח להחנה
 ע"פ דיכיס ומשפטיי כי לא חרצה ירושלים אלא על מה שהעניו דבריה
 על ד"ת (צ"ע לי צ"י) וכש"כ וק"ו דבר טדן דין לעלמו. ולאו מדה מקידות
 הוא. ומעולם לא ראיתי ולא שונעתי ומצותי שנהגו בן כ"ח ע"י הוכחה
 מנולה וחסנה מקורחה שומל דומה ויוון מקרצה. נפלאתי על המראה אשר
 כת"ר הרחיק לאה"י כפפשי ועולם המופלח הווחיק והומים מ"ה **אדרן הקטן**
 אשר ה"י מקורב אליו צאנה והומים. ומדוע הרחיק אותו כ"כ. ומה טענר
 עבר ועל להצח מוצטחי צו ית' וצרחותו של כת"ר אס לי ולקולי ישנע כאמור
 ומפורט. וישנע קבס ויוסיף לקח לקרב את ידי ד' הרצ הזקן נשוא פנים
 מ"ה **אדרן הר"י מוויטעפסק** כי זה הוא כבודו ית' להחזיקו ולהחשיצו
 כצראשונה. כי העולם מכירי אותו ומעוריו עוצד ד' צאנה וצתמי ואין לך
 מה"ש גדול מזה בהשפלה אדם כמותו. אשר ע"כ לנען קידוש ד' לשלוח אחריו
 ולדבר על לבו צאנה וצאהצת. ואל ישנע אחי לעלה נערים כי צנין נערים
 קחירה. וצפרט צומדינת ה"ן שומאמיני השקר צחנענת האמת. ומורי הרה"ק
 ג"כ רוח ד' דיצר צו טכ' לאח"כ דמדינתו טיחרו מאלו שלח יתערבו צגויס
 ולא ילמדו לשונס לטון שקר. אחי אחי נדקתי לאשר לא טאלוני כי האצבה
 מקלקלת הטורה ומתראוי שכת"ר יתן דעתו לכל אשר אנתני. כי צמ"ה חרצה
 למדתי ומצותי גדולה שמוטת שמוטתי כל ימי גדלתי בן החכמי ומאירח דל"י קח
 צינח. כדי הוא כת"ר פ"טענעני. והש"ית הוא פלא יועץ. ועלת ד' מוקוס קדוש :

נאום **אברהם** צ"ח מ' **אלכסנדר** כ"ץ זל"ה :

מכתב לח

אנ"הק מאד"מור בהן אף עריון מו"ה אברהם נ"ע מש' תקנ"ז :

אהוביי אחי ועני בני אל חי. אל אחד אז אחד לכולם. נקום אחד הפשוט נחפשונו כולם. בכלי וכלים שוני ובהפשוט הנלצוץ ישאר הפשוט אחד אחוז בחצלי עזותה האהבה ולמען האמוה ורעות אדצה נא. האונס הלך כבר כחצתי שלטים שלא אכתוב עוד להצין ולהורות. רק זכאי שתא ראייתו דעושה העשוקי ותלמידתי וגדולי שלידיקי אשר לא שגשו כל לרכן ולא תהרו בזמלתן וככו שריפה גדולה שריפה הנפש והגוף קיים. וצוה"ר תועים ומצרי אלקי חיים. כל אחד לקח עלמו ללד אחר כמו מעגליתיה לא ידעו הצין דברי רצן צאין וצין כי מפני הרעה אשר בלצם נאקפו ונטעצו צעומקא. אזיל חיורא ואחי קווקא יעלו שמים צומשצותם וצאונת ירדו האמות ועל אלו אמרו מתריעין ויד בלעקה גדולה ומרת נפש ווי כולי האי ואולי כי נגע עד הנפש. אשר ע"כ חרדתי עליה; את כל המרדה הזאת פן ואולי ח"ו תקראנה אותם כאלה. לצנות וגדל צטכל נדל פן יפחה לצצכס וקרתם ומכונה האמונה והאמת. שכל מדצריי הנוגעים צרונו ש"ע הכל לנקום א' הולך הוא הקוצב אל נקודה אחת הן יראת ד' היא חכמה. ומש"כ איפכא לא לחכמי לחם שהוא עיקר היראה והאמונה. כי היראה היא פנימיות ותוכניות נקודה שכל הגלגל הקוצב חזר עלי וכל העולמות נבנו עלי הוא השכל הראשון והוא האחרון. ולהיות הנקודה הזאת שלא לזח ומנה לונו ד' הלכה לנעשה ע"פ התורה אמונת חכמים כל תוקר ומאמונה אז תלליח ותשכל ותורך נוראות יוניה. ומש"כ התורה והשכליים לצדם ומצלי יראה קדושת הנה נצדלים. כלים ומכלים הצעלי כי נקודת היראה היא סוף הנעשה צומשצה תחלה. עולים וירדים זה נוקר הצרכות ועוד הגנו. ומש"כ צנין השכל לצדו צלי יראה קדושת הקיצה ענוק ענוק ווי ינאל. מע"פ שכולו נוצ דינין ומתערין כי התפשטות השכל לאין קץ שם לחושך נחשך כידוע. אשר ע"כ לא נהינין לי מצילין דרקייע שדפסו והגני צבתוצי ומקדושי עליון נצניו שכל דצריה; כחלי אש עומדים צרונו ש"ע ולא כל מוחא קציל דא הדא הוא דכתיב לצעלי נעוה קדושה. או להעודים ומאשה אשר כבר ילאו מן הטבע כי לא כל הרולה ליטול את השם יטול על של תמיין ומיים שאם לא זכה נעשה לו קס המות והן עתה יד הכל מומשצין צתשניסי קדושה לתורה ולתעודה ולעשות להם כוונת כי יפול הנופל ומנה שאם לא זכה ומשכן ווי יאמר זכיתי ללצי עהרתי. אל צינתו השען ח"י. כי השכל נצז לפי זיכוך המומר והנפש. וכפי מה שהוא מוכן כן מושך את השכל אליו. ומש"כ האמונה והיראה ומחכות המומר ומעשרות את הנפש להאיר כבר מלה ותורה אור עולם ואור ד' יוא. הנה לדעתי הייתי נוקצן כל קפה"ק הנופחים צידי המחילים והיו נגחים ח"י זכי הנפש. ומשם ילמדו המהחילים מעט מעט לפי שכלם אחר הכנה דצה ומלאה מן תרצה עליהם חיות השכל ומשצת

וחסד הגוף שאינו נון המוכן לקבל ונווסף את השכל אחריו החולם ח"י.
 אשר כל צאי לא יסובון רחילי. והנה אנכי ורעי זהוהתו אלל אדמור הכהיני
 ונועזרניטש כיע היינו וקסחפקים דדבר אי זון רב כ"ח לא זאלו לשמוע אלל
 דיבור אי זה דיינו. והיינו טוונריס ארתו בקדוטה וזעסרה עד עת זא דיבור
 טכית. כנש"כ (נושלי כ"ה ט"ז) דצט ווללת אכול דין טן וגוי וואאר חז"ל
 (צרכות ל"ג צ"י) ונהך טחקידים היו תורתן וקטתורה טהיו טוונריס את הדבר
 בי לא היו תורתן אנונתן אלל רטצ"י ומצרו והרצט עשו כו' ואל עלתה צידס
 (צרכות ל"ה צ"י) כללל דוילתח עיקר האמונה והיראה הוא וקור הצרכות
 והטוב הגנוה וכל השכליים ונקור השכליים הוא וקור הדיין רח"ל לכן טוונר
 כפטו יחק וחס. אהצ"י אחי ורעי הנה ווללתי וילין הליקתי רוח צניי
 אלולי כל הינים דיו אין די זאר לולת עט סופר ואר"ט. עד הלום רליתי
 אחרי רואי חדשים וקרוצ זאו לטכון כזוד זאלנו והן הנה הנופרקוויס
 צווקווס ומוחזיקים צעלוס כי אנשי וופת הנה ומכונים הם צעייחס. ונשחנשין
 צצח קול דצרי אלקיס חיים חולין עלום זאילין גדול הארי ז"ל וריצ"ט ז"ל.
 ונשחעפים צטליח שאינה טלהס צעלי רלחן טרן צווחס צוכין צחיס על יקוד
 דעוע לא ידעו ואל יצינו צחסיכה יתהלכו וצירלח ד' ונאקו ומכונת ונה להס
 ונשחצתס כיכרת ונהך ונעשיהס ונעשים אשר לא יעשו. וצנזרה"ט ארן ישרל
 טוהורה ווקוואהה עוהורה. וקיאה וגועלה גיעולי השס ונופרקוה את החנפים
 כי לא לפכיו יח' חקף יצא צבל יראה ויוולל. והרי היל כנצוער וכונו שאינו
 ועל אשר רליתי אני את הנונלה נתתי חת לצי עליכס ועל צניכס. צרוכיס
 אחס לדי כי חייטין לתקלה ווללה ונדבר טן יפגעו צבס ורי כפט כי וריס
 הנה. ונדצריס גדולות וכוואות כעוונדיס צרונו טל עונס וצחלקקות לשון
 ליד כנולדה שאין זה דגיס בי תאוה היל לעיכיס לצקס גדולות ונפלחות
 זהיל וכה המהסלכה דלוח ח"ו ונשכי אצתרייהו. וירדו חיים טאלוה כצלע
 דשע לדיק. ואל נודע כי זאו אל קרצנה שומט ונפניס ונעלים ונחון חס
 ורשע היל וכלה. ע"כ וולוה וחוצה עלי להזייר זהיר ללך לכל עוצר זאזורה
 גדולה וכוואה. לכל אשר יראה די נוגעה כצו טונוה ותחי כפטכס. וכל אשר
 אורתי אליכס השונוו כן הן הן הדצריס עחיקיס יולאיס ופס הכה"ק וריה
 ונחס ונענדל כיע טכתז אליכס כוחה ועוד אחרת. כי צוחר לריך לזר
 צוודיחס טושוצתה צגסו"ה. על כן הענין אין לי אלל לשון זירח לנעט
 צשכליים כקחרים כי עציס קחר לנוו ושכליים הם קינה לכר ערס יכזה ח"ו
 כי לא דבר ריק הוא. ואס ריק נכס כי אחרי טהרה הלצ טן הן הדצריס ונרוצ
 הלהנה חפלתי לרקס כדכתיב (קהלת ז' כ"ט) אשר עשה האלקיס את האדם
 יטר גוי. כי קודס חטעל טל אדה"כ היה צצמי"הס. כנש"כ (צראטיה כ"ה כ"ז)
 ציעקז טהיס חיקורו טל אדה"כ (צ"ג כ"ח ע"א) ויעקז איש חס זוהי האנונה
 הגדולה כאוור טהיל לנעלה ון השכל. ואחר חטעל נפל צשכליים רביס
 כנש"כ (צראטיה ג' ה' ז') ונפקמו עיכיס והיחס כאלקיס יודעי טו"כ גוי
 ותפקמה

והתפקחה עיני שניהם וידעו גוי. כי התחלת הרע היא ון השכל דוני"י דינין ונתערין ונרגלל צפונייהו לדיקייא שיחת חולין על פי (ויקרא כ"א ט"ו) ונת איש כהן כי תחל לזנות. כי ההתחלה שהיא השכל ונונו כנושך הזנות וכונה באזרו ונתפקרו ון השכליים. ודור המדצק שהיה דור דיעה לא היו כי אם חכמים וידועים (דברים א' ט"ו) וכזוכים לא אשכח כי פחדו ורשו להחזוקן צציה יתירה. וכונעט רגע הכריעו דעת ישראל הוא קו היסר הנוכריע ועודו רגליהם על האוונה הגדולה כאמור שהיא לנעלה ון השכל. הנה כי כן היא דרך האוונה. כי הוואוין לא ימוט לשום דבר שאין אחר האוונה כלום. כיון שהוא וואוין צו יתי כי הוא הצורא ונאחרו תורה. אחת תורת האדם כנפשו היא שלא לכוד וואחרי הצוית"ש וכו דצק נפשו. אבל מפני החומר הקוצצו ונושכו אילך ואילך פונה לכל הולדין חוזר וייעור ונפרק כלאחר יד להחזוקן צציה לכל לך ופיכה. ולהעמיד ויד האוונה על כנה אז דעתו אל די והשיצ אל לצו נאון כי הדעת הנאון באוונה שהיא לנעלה ושהשכל היא הקו היסר הנוכריע. אשר ע"כ נקראו דור דיעה שלא רלו להתנוונה צציה כי אם לאוונה יקראו והקדינו כעשה לכשנוע כמו שארז"ל (שבת פ"ח א') ווי גילה לצני רז זה בו וון העשיי יגיע אל השנויעה. ונכר ונורה אל תורה אור כי אחרי שיזדכך החומר והטרה ון היראה אז יראו אור צהיר צשחקים כמו שארז"ל (מוכת כ"ז צ') רלה הקציה לזכות את ישראל שיזככו ונאוד לפיכך הרצה להם תו"מ. צהיה הקציה חושש שלא ילכו אחרי שכליים הנצדלים ויתחשכו אחרי הרע ח"ו. לכך הרצה להם תו"מ ועשה להם נשומרה לנשומרה. וחז"ל הזהירו ג"כ ונאוד ונפחד הכ"ל. שאם יעלה על לץ אדם חיזה שכל שיהיה יבחין וואיזה לך הוא אם נעוץ או נרע. אל זה יצטו אם זה השכל כגד שום גדר ונשומרה או אפילו כגד חיזה ונהג כשר של ישראל הקצוע ע"פ קלת חיזה גדולי הדור אז יצרכ ונונו כצורה ון האש הגדולה. כי צודאי ישקף אבל אם יראה שזה י"השכל הוא לצרכ ולהחזיק וללרוף זה הגדר לעשותו צהשכל ונווע"ת ודעת טוב עין הוא יצורך. אף גם זאת ואלוה ועווד ופיה הרה"ק וו"ה מנחס ונענדיל כ"ע שכתב אליהם שהתחלת העבודה צכל יום היא ונעניני יראת העונש. והיא לורך גדול ונונה הוא ונתחיל ואחרי ראותו שהוא שלם ציראה העונש ונונה יעלה ליראת הרמוונה ולאזהרה אוניתת וכל אשר ישליך אחרי גיו יראת העונש לא ימלט ונליפול לצחר שחת. כי החו"ק שלימה ניתנה לא חסר כל צה. וכל דבר ודבר לריך לחצירו אם יפול האחד חסר ואחא חסר לא יוכל להנכות. וחז"ל שאמרו (אבות פ"ג ו"ג) אל חסיו כעבדים המוטנוטים את הרצ בו. כל זה הודיעו לנו התכלית האמיתית. אבל הדרך שיצוא אל התכלית לא יפלא כל דבר ונקטן ועד גדול. וכן וואויר רז"ל (פסקים ח' ע"א) הנותן קלע לפני צציל כ"ו ה"ז לדיק גוור. ונונה הוא ונתחיל ומקיים לעשות האונת מפני שהוא אונת. וכב"י ובכל עת ובכל שעה הלריכו לעמוד על הכל ושהשכל הקטן עד השכל הגדול זה עוזר לזה תה עוזר לזה ולשווע יונעם

די עליהם ומעשה ידיהם יסוכן וזא לליון גואל צרכה :
 דברי העוקשן אליהם צקשירי עבותות האהבה. ומעתיך אל די צדעם
 שיעלו מעלה ומעלה :
 כאום **אברהם** בא"ש **ארכסנדר כ"ץ** זל"ה :

מכתב 5ט

אג"הק מהרב הק' אד"מור כהנא קדישא ג"ע ש' תק"נח :

אורי ד"ט ומזיק צרכה תרובה צפחיסה וסחיתיה אמת טמו של הקצ"ה
 יתצטרו שלום הכל דצבר אחד בארץ. והנה את קולם שמוענו קול
 הצערה לחלק קטיגוריא צין ח"ט. דברי ריצה ויונרו ורבו ויתגודדו אגודות
 אגודות. והנה יתנרו סומנל דלחי לידי קולא. כ"א רואה סוצתו של סצירו
 ואין אדם רואה כגעי עלמו אף הוא הי' מתכוין לט"ש. זה יאמר לדי אכי
 וצטס ישכאל יכסה. ואין רואה סוז לעלמו אולי מנסגה הוא. והאי חיגרא דמיא
 לצידקא כח כיון דרווח כח וירסיפו עוד סנוא. ומי יודע מה ילד יוס. לך לי
 עליכס בני די יחס עליכס, כנצואר צואר (פי תשא) לאמר רי אצא כל אלין
 סצרייא ללא רסנין אלו לאלו גרנין ללא למיהך צאורח ויסורו ועוד לעצדן
 פגיוו צה. דהא אורייתא רמינו ואסוה וקטוע איה צה. אצרהס רחיס לילתק
 ילחק רחיס לאצרהס וכו'. סצרייא כהאי דתנא אילעריכו למיהוי, מוסקסי פן
 עלת סצעל דצר ותסכולותיו הוא לעקור נעוע ולסרס, ויסרע מטיע כלפי
 סקד הרה"ק מו"ה ונחס מענדיל כ"ע. וגס כלר מעעו נעוע סעסועים, והיו
 עיני ולבי סס כל סיויי. כל וילי דרצנן אסמכינהו לאלו ללא תסור מדברי
 סרז מוסרס"ן, כי צבלל דצריכו דצריז וסס כפסו צכסו מונס להאיר להס אורח
 לדיקיס כאור נוגה. וענה שלא להחזיר את העולם סיו לתוהו. ומה לעשה
 לכס צניי ואסי, אחי אל אלקיי אקרא ודי יוסיעני, יונין די רעונס יונין די עושס
 חיל הסלום צפמליא של מעלה ושל ועה. וצין חלמודי העוסקיס לסנה
 לעוסיס שלא לסנה. אכני לדי אכני על מעסרתי לעמודה עוב עוגה ואיני זז
 מתוכה עד כי יצא שלום צאמת וצאמונה שלום והסקט. והנה כראין הדצרי
 אישחא דגרמיי הוא צצרות הלצ לצקס גדולות וכפללות מוננו. נתן עיניו למעלה
 ולצו למטה. ומעטה לכחש ומסס יסרד. כאסר צעיני רליתי כעוהו לצ כוער
 כחחא מנאי דקונן. מדשיי מקרר צאו לפס עיהיק חלמודי שלא סמוסו כל לרצן
 סכמיס צעיניה, כל רז לא אכיס להו. וצלסון ססדיי יתקדסו קורא אחי עליה
 (ימיני צי ז') ותצורו ותמנאו את ארלי. כצר הרחצתי צציאורי לסעצר צכצצי
 סנה דלסתקד. כדי להקורא צו להיות מוס ידיעהו. וצאמת אמרו זהיר אכני
 מלהיות מעשתי צלסון סכמס כי צוסי"ן צעוסי"ר סכמות צחוץ תרובה וצרחות
 סתן קולאי כנאמר צואר ( ) ציוני קדמאי הוה אמר ציי"ן לסצרי
 עול מנה כסף ואימא לי וילי דאורייתא, השתא אמר ציי"ן לסצרי עול מנה
 כסף ואסתל צאורייתא. ולית מאן דלסגס ציי. ואכן כי השתא צעוסי"ר יחמי
 דיתמי

דיחמי יאמר צ"כ לחצרי' עול ונכה כסף ואינא לך ונלה דאורייתא מנאס דלא
 אטייטצ צרוחיי. ולא הוה וסינאחא הסיא ונלה דעונע. אזיל צגוי' כחצרא צניא
 עד דרמי ל"י לצר. כנצואר בזואר (פ' נשא ק"ח א') ולעת כזאת אשרי
 נוי טייס עלמו אלס אפי' לד"ת. כנאמר רז"ל (צרכות ס"ג א') צענע הנפזרים
 כנפ. אזל ונלה עלי וחצה להיות לוח ככוכיא צקול רעש גדול ולא יקפ
 להביס לחיים ולשלוס אחיית. ולא צאחי אלס כנחיר הגדולי על הקטנים
 וכש"כ הקטנים על הגדולים, כל מד וינייהו יכריח א"ע לצקט שלום צייתו,
 אל תזכרו ראשונים וקדמונים אל תצוננו. ואכבי כי הזרחי אחכס צני שטיכן
 שנו צנוקס קדוש הזה. וצכח קדושת הארץ וצכח התנאים והאמוראים הקדושי
 עייה אקר צה. ראה אכבי כותן לפניכס את הטייס. ואת עוב הארץ האכלו
 אס ישנעו ואס יחלנו, רגזו ואל תמטאו צילדי העצרים זה ד' יחזק צמעוס
 יעשה שלום צעולם. כנאמר צזוה"ק ( ) ואחון חצרייא כוה
 דהויחון צמציותא ורמינחא מקדיות דכח הכי נמי ומאן ולהלאה לא תמפסון
 דא ונן דא. עד דקו"ה יסדי עלייכו ויקרי עלייכו שלמא צעלנו. ואל יסא אחבי יכריכי
 בי הוא ומחלוקת לש"ש. כי אפי' ומחלוקת לש"ש לא נאמר צו כי טוב, וכש"כ
 צדור הזה נוי יאמר זכית. ודעצדין לגרמייהו הוא דעצדין. ואין תחורה ומחיינת
 אלס צני שנוסיס עלמו כנדצר (כדריס כ"ה צ') גם אמרו ז"ל (קוטה כ"א צ')
 צני שנוסיס עלמו כאין וו היא שנינת איין שנוסיס עלמו כהפקר ומדצר
 וכשיריים. ולוחא צעלמא לצרואיו יח"ש. טכל נה טצרא הקצ"ה הכל הוא
 החגלותו יחי, וכש"כ איש ומאכטי אונת יקרא אפי שכינחא. הנקבל פניו וצטיל
 לגצ"י דלית ל"י ומגרמי' כלום ומכשרתו לכלי מוכשר לקבל רוב השפעות. וכנאמר
 (קהלת ג' כ') הכל ה"י ונן העפר. והחורה אונת (שמות ל"ד כ"ט) וונשה לא
 ידע כי קנן עור פניו. ומש"כ הנקרא צגדולות לא צעניס הוא. ומני השניס
 לא יכלכלוהו. והוא צאונת צעל קנאה וטנאה ומחצולות. וקופו יורט גיהנס.
 וצוה"ק ( ) אמרו ומאן דאחדצק צם לתתא איחי קלקא ל"י לעילא
 ומאן דצעי לאסתלקא עלה איחי ומפילתי' לתתא וניח. וצגין דיעקצ אשתמורע
 צה אולי' לה לצנוחי דלא יצקסון לקלקא לדנבא לעיל מניה. וכל הדצרים
 החלה הננה כל כחצי הקודש מהרצ הננוח ונ"ה נ"ה זללה"ם. ומאשר כחצתי
 להם שלטים הכל אל נוקס אחד אילך. הטוך צה והפוך צה דכולא צה ומינה
 לא חווע. כי מפני היותו כאין ונצטל לכל החגלותו יחי הכל ומאמין את
 כוחו ומאירין עליו אור פני ונלך חיים עד שאינו חוסק וקוס. כי אס אין
 אני כאן הכל כאן. אז תענג על ד' וכנאמר (קהלת טס) והכל טצ אל
 העפר. שאין תענוג אלס צטונו לשורטו. ומן התענוג שהוא כנעך אהצם
 ואחמה ושלום וריעות. ונהרה ישנע אכ"ר :

נאום אברהם צא"ח נ"י אלכסנדר כ"ן זללה"ם :

מכתב מ

אגרת מאד"מור כהנא קדישא נ"ע להרב מו"ה מאיר נ"יו משי' תקס"ה :
לאהובי כחונן רחמי הנופלבג הסד"ר כבוד ונוהר"ר וואר"ר כ"יו
 יהי שנו לעולם כ"ר"א :

הן אמת ונכתבו כועס קריחי וסניתי. ועיינתי על כל דבריו הכלאורי צאומה.
 כן הראחי ד' צבל דרכיהם הסכילו בעזריהש. וד' גור צעדס והסכי
 על ידם למדע דר ציקוד ווסקד ונחדש על ככון צל חנווט. והנה ראה ראיחי
 אח כל העשוי וכיו וכו'. אלא הכא קלינונא צקודש. חזק ואנון לצו צאונת ד'
 לעולם העמוד. וצטחורי ד' עכל ווי טיזכה צווליה זו כתיקונה צל ידח ונונו כדח
 ח"ו ושכר ווליה גוררת ווליה להיות ונחזקה צידי עושי' צאנוכה. ועתה אחזבי
 ידידי חזק ואנון ד' ענוך גבור המיל לחזק ולחונן לצל מדטיס וגם יסני' הצלויס
 לעזרתיו צרוצ אחבה וחצח הקודש. ד' ענוס להאיר להס צכר ווליה זו. כי דנה
 היא. ווסקי' והולך וואר ציחר שאלח וציחר עוז ותעלונוות לקיסי חייס. עד אשר
 ופרי וועטיסיס חסצע הארץ חייס עד העולם. והי' וועשה הלדקה טלוס.
 כ"ד רחיונו לכלה כאוס **אברהם** צא"א וויה **אלכסנדר** כ"י וזל"היה :

מכתב כ"א

אנה"ק מאדמו"ר כהנא קדישא נ"ע :

דרשתי אח ד' טלוס ווארץ חסייס. וטלוס על ישרא אחינו אנשי ודינחינו
 אנשי רוקיא וסוויכותיה' הנוקטיציס לקול צברי לקיס חייס. וטלוס
 לכס אל חיראל. אלקי אצוחיכס יתן לכס לצ לדעת ולהצין ולענווע דר ד' ווארץ
 חסייס כי הוא חייכס ווארץ יוניכס. לונען ירצו יוניכס ויוי צניכס כדכחי' על האדנוס
 אשר יהי עינס ולצס טס. צבל חשוקה כפסס ולצס דורטיס עוצה ויוויס יעיונה. צקצו
 טלוס ואלוה ווארץ חסייס עד העולם. דר טלוס ואלוה ווארץ אשר ד' דורט, ונכלל
 דרשתי דרשט, דרשו כח וועל ספר ונכתב הכללי אשר כחצתי להורות אח אשר
 עס לצבי צאונת ד' לעולם. עיונו כח לצכסס לכל הדברים והאלוה לאלוה, העוויקי
 כח לדעת ולהצין אונרי ציטה וועווקח דכצא. הן עתה אוחיות אלס צלכחס יעידון
 וגידין לכל וואן דרשתי לענווע אח דר ד' המרד"י על דרנו, אהו אחי ונורחוני
 וואר קשה עלי פרידחכס וכיו וכו'. רק אליכס איסיס אקרא צעעוק לצי וויגי
 הנו עליהם כזכור צניס אזכרס לקטרס צחצח הקודש. לכן צניס טעויע לי גוי. ווי
 איש חספץ חייס אהוב צאונת לראות אח עוב הארץ. איש אח דעהו יעזרו ולאחיו
 יאנור חזק צעדינו וצעד ערי אלקיני. לכונן ארץ ווולואה, לוולא הארץ חקדס צבל
 לצכס צבל כפסס וצבל ווארס. כאשר קייוו וקבלו עליהם צרוצ אהבה וחצח הקודש
 וואו ונוקדס. כי חספץ ד' לזכותס צווליה יקבה כזו הווחזקה צידס ונה עוציס דודיס
 ונה יקר חקדס לאלקי' ולצני אדס. צטחתי ד' כל ווי טיעשה ווליה זו צטליווחת
 לח תזוז עוד וולצו נקודת אהבה אוחת ווארץ להסזיק צלדקהו לדק לעולם ישוור
 חקדו ווחת אלקי' היא צידו. והיו ידיהם אנוכיס כולר ד' ענוכס גבורי המיל כ"ח
 לצכסס

לצבכס לחילה ונהיוס ולנועלה, ואכי עיני אל די לגמור צעדם להושיע כל עמי ארץ
 מייס קלה. דעו לכס אהי אחי ונרמתי כללו של דבר, כל הספן מייס צאונת
 לתנווכו בקודש אהמנו חפלי צו ובנתינהו שהנחתו בודלי בעיין יפה הוא נותן ונפזר
 ונוסף עוד. והי אף שונת צונתה חלקו בקודש, וכל ויי שהוא צהקשר פניס או צנייב
 ליה לאיחתי וייני שלל יצוא זה ויאצד כוי ח"ו. עתה אחינו אחס הדצקיס כולם
 יהיו קשורים צונטיה זו בצדיקה כוי להחכד לנוטה זו צעונתה ונחך נקודה לצבס
 העהור. להיוח ונחונכין דאורייתו צהרעל קדישא, וליכור לשפע צרכס עליונה למיין
 אחיהס בקודש. ואז ישומחו צונתה ידיסם לדק ושלום ההס והכא עד העילס. ות"ל
 צעיניו ראינו אח כל ונעשי די כי נורא הוא. אשר ראינו אשר עשה עהנו להפליא
 צרוב עידן ועידנין דחלפו עלן בקודש. ראו ראינו כי די עונוו צמחנו דדי. וצכת
 קדושה הארץ כי לא יעוש די אח עונו ונחלתו לא יעצב אח חסידיו לעולם כשמו
 ונשעונו אונת לעולם. כל ויי שיחשורר לעזרתינו ולקרלחתינו צאונת די יהי צעזו
 וקעדו וונן צעדו כוי, לכן כא ונא אהי אחי אל כא חרעו. מזקו ואמלי לצבכס
 כל הניחילי לדי עומס להאיר לכס צהוד הדרת נוטה זו, שהיא חפארת לעושי
 צאונת. וצחצה יחירה נודעת להס. חדשי לצקריס רבס אונתחס. וישועתס ומקדס
 לא ינוש כוי נוטה זו כי רבה היא ולא זו ונחצבה. והס ינארו כוי. וצטחוי דדי
 יסיס שלום על ישראל. הצועמי צו צרוב עח ואהבה אונת ונארץ חחר ויעור צלכס
 צאחערותח רבא נוסיק והולך ואור צכר נוטה זו חאיר להס אור עולם ונארך מייס
 וצרכה ונשונרת שלום. לשמוח צעולס. והי נעשה הלדקה שלום, ועצודת הלדקה
 השקעו וצטח עד העולס. והי לדק אזור נחנס והאנוונה. ונשכורחס תוויד צרוב
 עח הלפוכה, וגדולה לדקה שנקרצה אח הללצות להחקשר עונוו צקשורי עציות
 האהבה והאנוונה. והיו קשורים ועטופי עונוו כל היימי, יחדיו נהי חמיס, בקודש
 די לאורך ימיס : דצרי הודצד צלדקה רצ להושיע ד"ש וטוצחס נלוכיח ונעולס
 לא זזתי ונחצבס צחצח הקודש ונעהיר צעדם וצעד נקודה לצבס אונת ונעולס
 ועד עולס :

כאוס **אבריהם** בא"ח נו"ה **אלכסנדר ב"ץ** זל"ה

מכתב מב

אג"הק מאד"מור בהנא קדישא נ"ע רמדינת אימא משי תק"מו :

שדום ואונת ונארץ מייס לחתינו אנשי לצבנו. חצריס ונקטיביס לקול דצרי
 אקיס מייס, אנשי אונת ולדק, ולדקתס עיונה לעד ככון וקיס,
 אנשי חפן אשר קרצה אקיס יחפון חפלי שניס להגות צתורה ועצודה ויראת
 שניס, תוונת ישריס חנחס צעונגלי הלדק צכר נוטה וחורה אור ודך מייס,
 הנושלאי הוהתיקן נגידיס וכדיצי ונפלגיס יכאים ושלנויס ונקוגליס צנוליח ונעטי
 ישריס ותונוייס גדולים חקרי לצ, חוקקי ישגא הונתלדציס צעס צונדיכה ליטא
 וריסקין יע"א. נדיצי עס חלקי אצרה"ס יהי צעזרס. וכלינה רלון יענרס, חקד ונמנוי
 ומייס ושלום לכל זרעס צך די לעולם, יצרכס די נוליון, וירלוו צרוב ירושלים כיר"א :

אח"ד

אחד"ש ועוצמת חנה יתירה נודעה להם. כי נוסף די בקרבתו רוח האצתם גם מלא ונעולס מוסיק והולך, יום ליום יציע כנענין הכובע מוקור חיים וחסד עשו וענוו, לזאת פקודתם שגורה רוחינו רוח חן וול האלקי בעבור הצרכים כפשוטו, זכרה די וולא כל עוז ארץ ושמים ומי החיים, יחיים ויווני, אורך ימים ציונים עושר וכבוד וחיים וזכרה כיוי השנוי על הארץ, ותהלות די אצטר שלום ונחתו וכל לזאת צקיעול רוחא ונפשא, הכלוי אלי גשם די אלקי חיים פה ארץ החיים. ורז שלום זיאת אהו שלוחו ידי"כ עוז הרז הנופלג ח"יכ י"ש ווי"ה **מאיר** כ"י. כי זא שלום ת"ל בצורך יני חג האסיף בזהחאסף שומה זלבי וזלז כ"י ואכ"ש. כי הגדיל די לעשות ענוסה וענוה, היינו שומי ונצטורה טעוב יגבא לעד, וכל תרונות הכסף אשר נגבה ונאסף על יי ידינו הגובה כאון אמון ונפלא ונכוסה, איש כצוב ילצז, הוסיף ככל דרכיו כווי"ה **ישראל** כ"י, כן הגיע לדינו הכל צשלימות צעז"ה יחי ע"י שלוחי ונהיוני ה"ל, וכל הנכחצ"י כולם אוור שלי, כה הראני די כל הכחוב לחיים וזכרה לנשנורת לדורי דורות, ורוב אהצת נפסם צשאלתם. אכני לדי, אכני לדי אזכירה לרלון לפני די וולא כל נשאלותם. ודין השד"ר הכזי מפיו יהגה אהצתם לגדל חקדם ואמונתם פירש לפני שיחתם לכל פרטי עניייה, שומי עיני ולבי עליה לפני די חו"ד, והנה ראה רחמי כועס די עליהם צועשט ידיה לדק ושלום כשרון לצבם פעלם, אני זלדק אחזה פניה, יהי כן די עושה כאשר היי עם לצבם הטהור, וטהרו וילקו זלדקתם לדק לעולם זהם תעבורו, עבורת הלדקה השקט וננוחה, ונה יקר חקדם ואמונתם להחנוד צשנחה וזלז טהור ורוח כדיבה, בזכירי אש האהצם ולפירי להצבה, כה יתן די וכה יוסף עליכי אלק פענוי ככה, צרוב זכרה מרובה ונה עוצה לאלפי רצבה כלונת השדה ילכו וילוחו, ששון ושומה ישיגו ארחות חיים. אכריכי זרעני על כל מים, ישישו וישנחו צמתנת חלקם צחיי, הוא לנחזיקים זה, חזק ואונן לצם זדי אור להם וליין אשר נתן להם לצל לדעה ולהצין יקר הפארת מלוח זוי ונה טעם יש זה, עונוני חיים זכו, ואכלו נועץ החיי, כי ונונו הוללות חיים, למולאיהי צפיה וזלצבם לעשות עש"י לשומה, ויוס די שומה צרוד די אשר הפליח חקדם לנו וזכוכי אחס לדי ענוה, כי חפץ די לזכותם להיותם קיימי צאמונתם ולדקתם לדק אזור ונחנס יעמדו רגליה רגל ישרה צשפה צכורה וצנעיוס קדושה. כעיוות ציונים לצל ימוטו פענוס לילך אחרי גדיחי שול וולא"י דנת הארץ דצרכי הספוכות לשון עקר. להפך זכרה הארץ ויושבי ח"ו. אשר עליה כאמר כל יראו צעוב די צארץ חיים. ואחס אחינו הדק"י זדי אלקי חיים. כל אשר קרצת אלקי יחפלו, וי האיש החפץ חיים, אהב ינוי לראות עוב הארץ אשר די דורשו, דרשו ונשפטו ועשו לדקה, כי קרובה ישועת די ונגן הוא לכל הפוס"י צו צעח לצם ונערתם אל די ויאר להם, אור עולם צאולר חיים. צכר מלוח די צרה ונארת עינים, ונאור חורה ויראת די טהורה עומדת לעד, אהצת לין אל השכחו

תשכחו לנלח, יאירו אור אחי ענוי צנוחילחי יחיו לעולם, לנענן ליון לא אחשה
 ונלסזכירם, בזכור צנים אזכרם, וציוני חקרא יתי להם ונושך חסד אל כל
 היום יקוצצם יבונכם ירמוננס אזרכם איש אשר בצרכו ונוקור הצרכות, שובע
 שנומות, ורוב הללמות, וני עס צנוחות, צטמו צדי עלי עדי, חזקו ונמלו לצצכם
 כל הנויחלי לדי, החממדו כולכם כאחד לעצוד אח די עכם אחד צלב אחד,
 זרות כהן יחדש צקצכם. חדשיי לצקרים רצח אמונתם צדצר די אונת לעולם
 תענווד צמונת לדיקי יחיו לעד, וחנה עייכי רוחות אח מוריקם נר לכיא.
 ה"ה רב רחונכו, ורב כסורח ענוי שריא. הרה"ח הנופוכס צלדקתו וכל
 מעשהו צמונה כשיק מו"ם **מרדכי מרעביוויטש** הולך ואוה, צארו יראו
 אור לכמותם צדך אונת ואמונת אזור ונתנס, כאשר ידבק איש אזור ונתני
 כן ידקו אליו צני אל חי, וסי כל וצקש די אליו ידכשוף, להאיר להם
 כחיצות האונת חכון לעד, כי גדול ומדכי, גדולי ונעשי חייל על הארץ ועל
 הנוחי, וכן השנוי הסכינו על ידו לזכותו צהוד הדך ונליה זו, ודי אחו צכל
 אשר תוח עושה כל ונעשו לש"ש. ואלוד יש להם לשנוח צחלקס אשר חלק
 די אחס לדיעה להצין נקודת אונת ענוי ונעה ועד עולם. כל חלה הדצרי
 כאונרו צמונת ופי יקרא צבר צבור על אפניו ונרוב הונכתצ"י ההכחיים אינו
 לפי כוחי לכחוצ צכתיצת ידי ונוש, ואוונר עס הקופ"ר יכחוצ לפני כל אשר
 אחי ונליה אחו לצכ"י אחי ומרחווי הנה חקוקי על לוח לצי לפני די חויד
 כל היום אזרכם ונוקור הצרכות ונועיני הישועות ורב חסד די ונעולם ועד
 עולם על יחאו לשוונרי צריחו ולזוכרי סקודיו לעשותם, יתי כבוד די לעולם,
 ישנת די צנועסיו יהיו קשורי ועטופים עננו כל היוני צלב אחד יחדיו יהיו
 חנוים. צקודש לאורך ימים :

צברי הדוש"ת צהצבה, ונעחיר צעדם וצנד ציחס חרעם, וצנד רוב
 הללחחס צעיליו גוף ונפש טובה לעולמוי כיר"א :
 כאום **אברהם** צא"א וי **אלכסנדר כ"ץ** זליהה :

מכתב מג

אג"הק מאר"מור בהנא קדישא ג"ע משי תקם"י :

א אחי ורעי אצרה נא שלום ונלא צרכה די, צשנה דאשחקד כצכ כחצחי
 להודיע קושטו צברי אונת ונארץ אח כל אשר עס לצצ"י אשר היי לפון
 ונמוין, ובאש עזר לצצ"י ויוני ייומה, לנענן ידעו וציכו צבר ונחך צבר,
 ולהקיר העקונימות סצצב ונאשר חכניסו צאזכס כו, והכני עונד צחזקתי לפני
 די אשפוך ש"חי ולצי צוער כאשך אש חצער יער רשפי אש שלצצח כו,
 חויד כל היום וגם צלילה לא סכצ לצי ועלור צמילין ווי יוכל אצק ואשוע
 כצבר לצי צקצרי רחסו כל עלמותי לר לי עליכי אחי וצכ"י די יחס עליכי
 זכרו ראשונות והצנוכו ונחצניו הראשוני מו"ס צואינו אל הקודש, צכל
 אשר

אשר הזכרנו אוחס לטעור ישמור, כי בן דרך האונת קבלתי ומצוה"ק כי יש
אשר הופיע עליה רוס"ק, והו מקרי נפשייהו על קדושת שמו ית' ללהב לבב
בני ולקשרם ולייחדם צימוד גמור ששהי יראה ד' על פניה להעמידם על
אחת באמונה לדיקי יחיו לעד, ולהכניסם בצבית האמונה, וכשהחזקו בלבו
האמונה קרצם אל כפשו גאלה, וידעה את ד' חלקיך חירא, יראה ד' היא
אזכרה ויראחם קדושת לחכונתם ולזכך מומרות הגוף בטענוי ונלוח ד' צרה
אז יבקע כשחר אורם צכר ונלוח ואיר תורה, וכל האומר אין לו אלל תורה
גם תורה אין לו, שנאמר ולמדתם ועשייתם, כל שיטנו בעשיי ישנו בלמידה
ועשה יראו את ד' ועבדו אותו בלונה ובחויי, אל ירבו ידברו גבוה ילא עתק
ופיהו ולבם בל עוהם איככה יאונרו חכויי אכחמו ותורה ד' אהנה אכן
הנה לשקר וחכמה מה להם, לבו חקר ואונור לכל ככל הוא לא זו דרך
האונה, ולא זו העיר ישכון זה אור אונה, וכל הדברי יענים לא יוכל איש
לדבר ולא הלבלר בקולמוסו ונאשר הונו מעי עליהו ונאחצתי אוחס אהבת
איהן מפלתי לדקס לקשרם צקשר של קיינא להעמיד רגליה רגל ישרה לבל
יוועו פעונם, ולפני ד' היא שיחתי להחיימד ולהתקשר עוהם צוקי מוחתי,
ולהנטיך עליה אור פני מלך חייס, לאחוקי שונעתחא אליבא דהלכתא
הליכות עולם, והכני עונד לפני ד' פחה שער השנוי עוג עוגה ואיני זו
מחוכה עד כי ישקיף ד' ונשיי ויערה עליה רוח קדשו להטות לבבם אליה
ולפקוח עינים עורות למען ילכו בצדך טובים, ואורחות לדיקי ישמורו, ועתה
שיחו לבצבם לכל הדברי והאונה, וגדולה דקה דקת ארץ ישראל, לקרצ לבצבם
בלב עהור, גרוח נכון יחדש צקרצם חדשי לבקרים רצה אמונהם לעשותם
תורה וליי קינן אחד אכן יש ד' צנוקים הזה ונה כורא וקדושתה לנעלה
והעם היושב זה כשוא עון וכל הכלים אלי צעם ד' חלקי ימד כולם יראי
ד' ומשצי שונו ואכני הוואה גדול כח קדושת הארץ, ובעיניו ראינו את כל
ונעשי ד' כי כורא הוא אשר עשה עוננו להפליא צרו עינך ועדין דמלפו
עלן וייקרי הארץ, חבה הקידש וכשמה לקבל ונאחצה שעתה ד' עהנו ונעזרו
עוננו אל ד' וירא לנו, ואשרי הנתקדשי והנעשרי להיות מלקם בחייס,
להיות ונחויני דאוריחא בארעא קדישא, ועתה חזקו ונאנו לבצבם אם
תעירו והם תעוררו את האהבה ואל ישונו לב לדברי נרגן מפריד חלוק-
סותחני מתתם בארץ חייי ומחבדי צקלון לראת את ערות הארץ וישצי
גם להרצות כבודם ולנעט כבוד שמי, וצרכוס לעקור שור חזקה ישצתנו
צקודש, לאונר אין לנו עוד חלק ונחלה בארץ עקרו שרעם ונארץ חייס, אשר
אוננו ללשוננו נגזיר שפהנו אחנו וי אדון לנו, צדי צמח לצי וצמח קדושת
הארץ ככל הרולה להרום יתקם והארץ לעולם עוונת ויתרון ארץ צבל והעידותי
צי את השמי ואת הארץ כי לא לכבודי חיו אני כותב זאת, ולא לשצח
כפשי"ם, כי האלקי הרועה אותי ונעודי חקד ד' יקוצני צשפע צרכה פרכתי
ומזונת לי כיד ד' הטובה הגם כי לר לי ונעולות מצות כלפני גדולי

וּנְדוּמָה פְּרָכָה עֲנִיִּים וְאִצְוִיכִי ז' בְּעַחְתִּי נְעוּלִי וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאִיוֹ
 וְלֹאֲחֻנִּין צְבִיבָה כֹּל הַסְּצוֹת הַרְבֵּה רִיחַ וְהַלְלָה לְפָנֵי הַמַּקּוֹם יִהְיֶה צְעוּרָתִי
 כִּי לֹא יִעוּשׂ ד' אֶת עֲוֹנוֹ וְנִחְלָתוֹ, וְלֹא אֶזְחַח וְנִקְוֶה הָאֲנֹחַת מִיָּד, וְקִנְיָן קִנְיָתִי
 לְשֵׁם ד' וְלִמְעַן הַדְּרַת קְדוּשַׁת הָאֶרֶץ וְנִי הַאִישׁ הַחֶפֶץ מִיָּד יֵעָר אֲחֵן לְשׂוֹעֵב
 זָכַר ד' וְנֶאֱרָךְ מִיָּס לְהִיּוֹת צְאֻנוּכְהוּ כִּכּוֹן וְקִיָּים, אֶחָד עָשׂוּ וְחִיו וִיִּהְיֶה אֲלֵקִי
 עֲנוּכְסוּ, וְהִיוּ עֲנוּפִים וְקִשּׁוּרִי עֲנוּכוּ כֹל הַיּוֹמִי וְהִי הַשְּׂאֵר צִלְיֹן קְדוֹשׁ יִאֲנוּר לֹ
 וְהַוּוֹאֲסִי זְאֶרֶץ מְנוּדָה לְהַפִּיר צְרִית אֲסִתִּירָה פְּנֵי וְהַסֵּ. וְכִרְחָה וְהִי יִהְיֶה
 אֲחִירִיתָם וְהַרְבֵּה זְכָרִי יֵשׁ צִלְיֵי כְּלִפְיֵי אֶשׁ וְהַסְכִּי עֲלֵי לְפָנֵי ד'. עַד עַתָּה
 זֶה זְכָרִים הַטּוֹב וְעֵלְתָה הַסְּצוֹתָם אֵלַי זֶה אֲדַע וְנִי וְנִי אֲשֶׁר קִרְבַּת אֲלֵקִי
 יִחְפְּטִין, הַכִּי וְנִוְלִיחַ כְּפִסִּי לְגַצִּיָּהוּ לְקִרְבָּם צְשָׁחִי יִדִי, לְהַתְּהַכֵּךְ לְפָנֵי ד' צְאֹר
 הַמִּיָּד וְאֲחִירֵי הַדְּרִיעִים אֶת כֹּל זֶה אֲבִי אֶת כְּפִסִּי הַלְלֵתִי אֶת אֲשֶׁר יִחְפֹּץ ד'
 לְנִעַן לְדָקִי לְלַצֵּב יִצְוֹן וְצַעֲרִיו יִרְחֵם וְיֵטֵה שֶׁכֶּסֶד לְהַתְּהַכֵּךְ לְזָכַר אֲנוּחַ. וְלֹא
 יֵשׁ לְשׂוֹא כְּפִשׁוֹ יֵשׁ צְרִכָה וְאֶת ד' וְנֶאֱרָךְ וְנִוְלִיךְ יִסְעֵדֵם וְיִזְכְּרֵם וְיִנְעִלֵם:
 וְיִנְשָׂאֵם עוֹד כֹּל יְנִי עוֹלָם וְשָׁלוֹם :

זְכָרִי הַנּוֹדֵר זְלָדָקָה לְנִעַן אֲהַצֵּחַ יִשְׂרָאֵל עִם קוֹדֶשׁ. עֵינֵי אֵל ד' וְיִחִיר
 לְהַסֵּ כְּחִיצוֹת הַמִּיָּד צְאֹר נְקוּדַת הָאֲנֹחַת הוֹלֵךְ וְאוֹר צְאֹר הַמִּיָּס סֵלֶה
 אֲבִיר :

כֹּחַ אֲבִירָהּ זְאִיָּה וְנִיָּה אֲלֵכְסֵנְדֵר כִּיָּן זְלִיָּהּ :

מִכְתָּב מִד

אֲנִתָּה מְהֵרָב רַבִּי מֵאִיר שְׁנַת תְּקַמֵּ"אוֹ :

דְּרִשְׁתִּי אֶת ד' שְׁלוֹם וְנִחְמֵה כְּפִסִּי עוֹד יִדְיוֹת חֲצִיבִי וְנִחְמֵה אֶרֶץ
 חֶפֶץ. חֶפְצִי לְדַק וְנִבְקָשִׁי אֲנוּחַ וְנֶאֱרָךְ וְלִדְק וְנִשְׁמִי. נְגִידִי
 נְדִיבִים וְנִפְלְאִי. יִרְחֵם וְשָׁלוֹם הוֹחֲתִיקִים וְאֲנִשִּׁי וְנַעֲשֶׂה דְנִדְיָת לִיעֹלָה.
 יִהְיֶה יִעֵשׂ ד' יִתִּי שָׁנוֹ עֲלֵיהֶם :

חֲסִדִי ד' אֲזִכִּיר תְּהִלָּתוֹ ד' שְׁגוּלָתִי כֹל עוֹז. שֶׁהַלְלִיחַ ד' אֶת דְּרָכֵי צְשׁוּבֵי
 לְצִיָּתִי בְּקוֹדֶשׁ. וְנִגְן אֲצִרְהֵם הִיָּה צְעוּרִי בְּאֲחִירֵי יֵס. גַּם שֵׁם יְדֹ
 חֲכָמִי. עַל נִי וְנִחְמוּחַ יִכְהַלְנֵנוּ. בְּחוֹדֶשׁ יוֹמִים בְּחֵלִי וְנַעֲרִי אֲדַעֵם לְעִבּוֹר שְׂנֵי הַיּוֹמִים.
 וְבִחְתִּי לְנִחְחַח חֶפְצִי זֶה, שֶׁהִי צִיָּתִי פֶה עֵי"ק עֲצִירָה חֲצִיבִי צְשׁוּבֵי סוּכוֹת
 הַעֲצָר. קְטוּנָתִי וְכֹל הַחֲסִדִי. אֲקִי אֲדוּכִי אֲצִרְהֵם וְהִי לִי לִישׁוּעָה. וְהִי וְנִוְלִד
 שָׁנוֹ לְצִי וְחַגֵּל כְּפִסִּי אֶף מִי רֹחִי בְּקִרְבִּי. וְיִחֹרֵוּ עֵינֵי אֲשֶׁר זְכִיָּתִי לְחַזוֹת בְּנוֹעַם
 זִיו הוֹד הַדְּרַת קוֹדֶשׁ פְּנֵי כְּבוֹד אֲדַעֲוִיךְ גִּלְוֹן עֲחִירוֹ רֹחַ אֲפִירוֹ אֲנוּחַ. וְהִי כִּדְר
 הַכֶּסֶד הַגְּדוֹל בְּקוֹדֶשְׁתּוֹ. וְהִי תוֹרָה וְנַעֲשֶׂה"ךְ כְּמִרְחָה הַצֶּדֶק וְהַגְּבוּרָה. כִּי קָרַן אוֹר
 פְּנִי. וְנַפְּיוֹ יֵלֵךְ הַגֵּה זְקוּקִין דְּנוֹרָה. זֶה הִיּוֹם אֲשֶׁר קוּיָתִי רִאִיתִי. לְחַזוֹת בְּנוֹעַמוֹ
 וְלִבְקֵר בְּהִיכְלוֹ לְעַמּוּד לְשֶׁרֶת לְפָנָיו. וְכֹל אֲחִירוֹ יִדְיָתִי הַכְּלוּיִים אֲלִיוֹ אֲנִשִּׁי קוֹדֶשׁ
 חֲצִרִים וְנִקְשִׁיבִי לְקוֹל זְכָרִי אֲקִי מִיָּס. כּוֹלְנוּ פֶה אֶרֶץ הַמִּיָּס. וְכֹל עוֹלוֹת
 וְנִחְמֵם קִבְּלוּ זְכָרֹן. שְׁמִי צְבִיבִין עִיר קְדִישִׁינוּ. בְּהַתְּהַכֵּךְ צְשׁוּעָה כֹּל
 לְצַבֵּן

לצטט דורש"י חזוק ישיצחיתו צקודש עוד כל ימי עולם. ישנחו השמי" ותגל הארץ. וחסם שמוח דג"י. וגילו צלדקחסם לדק לעולם. ודי יגמור צעדס להושיע ענוי ארץ סלה. ומה מאלד יקרו רעים אחוצ"י זכרונס לרלון חויד צפי קודש אדמו"ר. לטונו יהגה לדקחס וחסד' לזכך אוחס צאהצה להשפיע עליהי. שפע רלון מנהירו עילאה. אור עולם צאלר חיים. וזכרה ממוקד הצרכות וממעני הישועי אשריכס אשר צכס צחר אל ד' ויאר להס צכר מו"ה זו כי רצה היא, וחפץ ד' לזכוחס חכו צה . ואחי עשיחי כל המועל עלי להזכירי צאהצה וחצה לפני כ' אדמו"ר צכלל וצפרע לכל משאוחס. איש על דגלו צאוחות צמהותו ואיכותו וכלס חכרי"ס צזכירי"ה אחת לעורר רחמי עליהי חויד לקשרס על לוח לצצג. צאצרתו יסך עליהס צללו לגונכמו יסתירס צקחר ככפיו סלה לכלח יראו אור צאור חורה ויראה ד' על פניהס צספע צכרה חיי ומחוי. ואחס חזקו ואמלו לצצכי לעולם ישמרו חקדס ואמונהס להיות שוקדים צעצודה' עצודת הקודש. אל מול פניהי יאירו. וקרוצ הדצר מאלוד צפיהס וצלצצי לעשופו. לשמור ולעשות כל היולא ופסי קדוש עליון חודת לצצנו. כבוד הר"ח המפורס קדוש ד' ונכוד צוליכא דכאורא מו"ה **מרדכי** מלעכיוועש. והנה עיניכס רואת אח מוריקס לחצג מו"ה זו צהלו נרו עלי ראשס צכר מו"ה זו הוכך ואיר. לאורו ילכו. לנחותס הדך צעמוד אש להאיר להס צעצודה חנה וצרה. והנה מכל פרעני עיני הארץ הכל מפורש יולא צאגרת הכללות. ויראו עיניי ושמח לצס צמכצ קודש אדמו"ר. ועיניכס חמזיכה משריס. מה מאלוד גדלה חצחס לפניו. לא זו נומצצס. ישנחו צנהנת חלקס כי חלק ד' אוחס. להיות קשורי' ועעופי". לאור צאור החיים אחת מאלך. אחי אח צריחי אשמור. חכרס לא ימוש מפני חויד עוד כל הימים על הארץ. צאהצחס אהגה חויד להזכירס לעוז לפני ד' צארץ חיים סלה . ידברי הדוש"ת מליכ"ח לכל אחד צאהצת אחת .

כאוס **מאיר** צא"ח מו"ה **יעקב** זל"ל :

מכתב מה

אגה"ק מאדמו"ר כהנא קרישא נ"ע ש' חקס"ט

הנה ונאשר יקרו צעניי, צהפעטך כפסס על חיות הקידוש. כודחי צריח לצכירי רלחה ככפני, להאיר להס אח הדך צכילוף אור החיים. צדיצור אחו, יקר דבר ד' חולץ להצות אש. אלה הדצרי' נכקין צאמירה ופס לאחן צהצל פיו צלהצ השמיונה קול מעורר הכוונה. לכון אח לצס לאל אמונה אציהס שצשוניי. ל"כ דצריס שצכחצ כי הקורא קורא כדרכו איש לפי מוסללו רואה ואינו כראה מעוז הגנוז. ורוב דצרי' אך למחוקר. ושצתי ורלחתי אין עוז כ"ח להעמידס רגל ישרה ציקוד האמונה על ככה. חונס גס האמונה אינה כשלמות צמעסה הכחצ, כ"ח צהלערך אמונה צעי"פ. להאמין שזה ככה אחת ואמונה לחפס אחריו. הואיל שצכחצ אינו נוצן כ"ח שכל על דצר הככחצ

סככת צו. לכן נקראת אמונה חוכה שבע"פ. כלל שלריך לפרעו. ולכן אין
 כחוצ בחורה על האמונה בלשון לוי. כמיש ואהבה ויראה. שבאמת האמונה
 היא היסוד לנכות עליו כל הצדיקים השראת כל המדות ולהתקשר לנעלה מן
 המדות. כ"א אינו ונאמין לוי יאהב ולוי יתיירא ואין בכלל אלא מה שבפרט.
 כפי חוק האמונה כלי ומחזיק ברכה. וסוף דרגין עד ריש דרגין קילם מוצב ארלה
 וראשו נגיע השמימה. ע"כ אמרתי אודיע אמונתך צפי דרך אמונה במחתי
 שמהא מוקרבת האמונה בלצם זאה עשו ומיו פריגשו כל האזרים הכין
 אמונתך בהם. וכשהאמונה נכונה יועמדת כל החורה כולה על חלה כל
 מלחתי אמונה ואגודתו על ארץ יסדה שנקראו תוכין דאורייתא. והארץ הדוס
 רבלי מלשון ירכין אודתין. ולכן אמרו ישראל נעשה ונשמע. נעשה התוכין
 דאורייתא שהם צמי עטיי כוונש"כ צוה"ק (צהקדומה דף ח' ע"א) שכל עוז
 לכל עוטיהם אילין אינו תוכין דאורייתא. חסדי דוד הנאמנים. ואח"כ נשמע
 שעי אמונה שהם תוכין דאורייתא. חכנס השמימה בארניה, להיות להם לב
 שומע באזנו ישמע ולבבו יצין ושז ורפא לו. ומש"כ בלא אמונה גם שמימה
 האחן בלא יעיל. אזינו הכבד ולבו השמן כדכתיב (מי"א ג' ע"ו) ונתת לעבדך
 לב שומע וזה אשר און ותקן אזנים לחורה לא לנשמע אהן למלאות אזניו.
 כקופה שאין לה אזנים בנקומו עמוד. ואינם ככנסים ללב מפני שהחורה
 נמשלה למים שיורדין מנקום גבוה לנקום נמוך. לב נשבר ורוח נכאה אז
 חצין יראה ד' היא אולתו שהיראה אולר לחכמה בלב כל חכם לב תחנה
 חכמה. אמת היא יראה ד' עם החכמה כפי ערך היראה מוקבל החכמה
 להגדיל היראה. אמרתי לחכמה והיא רחוקה מנני שאין לו כ"כ יראה. ואם
 אין יראה אין חכמה. חכמה במין חכמה. זה מיי עולם נעט בחוכמו. אינתי
 ד"ה נעייים כשהשומר בצעוך. חורה ד' תמימה ונשיבה נפש וזון הנפש
 זה (ונכלתא בשלה) לא ניתנה חורה אלא לאוכלי ונו. ולא ידעו מה הוא.
 שהיא אמונה בלא עעם ועעם צו כל טעם פירלה. שהוא התפעלות מיות
 המדות עליו לעשות רטון קונו. באמונתו יחי איש לפי אכלו לחם מן השמי.
 כמאמר הכי (תלים ל"ז ג') שכן ארץ ורעה אמונה. כונש"כ צוה"ק (וישלח
 קס"ו ע"ב) עוז נקלה ועבד לו. דמאריך לבי ורומי ורעותי לגבי קוניה.
 לקוניה וכו' מנהכבד ומסר לחם מואן דאוקיר גרומי ואיחגאי ברומי ואיהו
 חסר לחם מסר משהיננוחא. כי כל תועבה ד' אשר שנה גבה עינים ורצה
 לצי, ורם לבבך ושכחת וירא כי לא יכול לו ותקע כף ירכו שהיא הסתרת
 אמונה, כי בבה אש המערכת לערך ערכה בכל ושמורה. אם ערכה ברויית
 אצרו של אדם ומשחנת. עמה לו חכמו יטיילו זאת. צופלא מוחד אל
 הדושה. כאשר ידע איכס בצפטיי אשר עדיין לא הכין לבו ולא כאמונה את
 אל רוחו. ע"כ יאמרו המושלים אלו המושליי צירכס להסיר מוקול וולב
 העקוב למיטור זמתי אלקים רוח נשברה אש המוצת מויד תוקד צו.
 לצות את ילכו שמתחדט עליו בכל יום. מדקים לצקרים רבה אמונתו
 באמונה

צאנוכה חכונים. ותשועתו נודי יפהח לו את אולכו הטוב ונן השנוים. סבא
 לטור ונסייעין לו צירחת די עקור חיים. הולך ואור צדק חיים עד עולם :
 נאום **אברהם** צ"ח וויה **אלכסנדר ב"ץ** זללה :
 תמו ונשלמו מ"ה (הוי) גילוי אלפיין) מכתבי קודש לד' וסי' ד' ארוננו
 מ"ה אדיר שמך בכל הארץ:

הנהגות מאד"מור כהנא קדישא נ"ע.

ארה הדברים אשר יעשה האדם וחי צהם. ויכלל הן וכו'. ראשית חכונה
 יראת ד' ויהיה יראהו על פניכם זו הנושה (כדעים כי צי) שירא
 ויצט ויכלס ויבסקף ונלפני הציות"ש לעד לעולמי. שושקף וראה על נגלהו
 וקתרו ולתפה ונציט על כל מחשבותיו. וזוהן כל הנצבות ואין שכחה לפניו
 ית"ש . וראוין צלויות שעתיד ליהן דין ומשצן על ונחשבותיו הכעות והכסורים
 רעים שהכל גלוי וידוע לפניו ית"ש, כושא"כ (ינוי כ"ג כ"ד) הלוא את השנוי
 ואת החרץ אתי ואל. וכנו בנצואר צש"ע א"ח (סי' א') יעו"ש : לקיים ונש"א חז"ל
 (צרכות ק"ג א') איהו פרסה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה. הוי אוור צכל דרכיך
 דעה דהיינו שכל עניני בשניות גופא כנוו אכילה ושת" ושינה ונשגל וכל ויני
 תצננוים לא יהיו רק גש"ש. כנצואר צש"ע (א"ח סי' ר"א) : **יראה** ללמוד
 וכללוד ולחזור ה' צה ולקיי" כנ פרטיו ופרטי פרטים ושיה צקי צהם לנאוד. שלא
 יעבור חיו איהו איסור צדיק צהת: יחיק עליו לנאוד נאוד ונחצרת הרשעי' והלל"י
 והסקרנים אשר אין יראת ד' נגד פניה. ואיכס ונאויני' שהשי"ת ירפה ונציט על כל
 תחולותיה', ורולי' להצרות כזודם ולנועט כזוד הנוקים צ"ה. הרחמן ילכו ונהם כי
 חצרתן רעה ונאוד ונאוד אס לא ע"פ הכרה גדול ויה שלריך לישא וליחן עונה; צעניכי
 ודצרי' שציווין אצל ויה דאפשר לקלך יקלך : יצחר לי יום א' צכל שצוע לישצ צעניכי
 וידויו וחרטי אנויות וצצכיי' עד תשום תשעה וארצני' יום. יום א' לשצוע וצכל
 יום ויוני' הבענית ה"ל יעזיל עלצו צ"פ. דהיינו צפ"א יכויון להעציר מלאת וזהוהו
 וטופה וקרחון הטוואה ונעליו. וצצניכה שבי' יכויון לקבל הקדושה והטהרה וצכיי'
 ויוני' הבענית הכ"י יתצוד עלצו ויהודה על ונעשיו | ל"ל הרהויו. הוקדך] הרעים
 הקסים ונעצרה עלוה. כנאמר חז"ל (יונא כ"ט א') שצצרון לצ וצאכחה וצחרטה
 גדולה : **יראה** ונאוד ונן הפניות וצפרט צעה הצכיי' כי ה"ל שכנה עליומה ונאוד
 חיו. ויחפ"ל אל השי"ת שיקיעהו וישנרהו צשוני' ונעולה, ושלא ישוב עוד חיו לחלו
 הדצרי' ודוויסה : יראה להיצות צלדקה לפי יכולתו וצפרט קודם התפלה : ליצח
 ונאוד ונאוד צעניכי דצר הצנווין. אפי' צספק ספיקא על גזל. צלי שום היחר צעולם,
 עד כי ישא שאלת חכס אהצו כי אומר חז"ל (סנהדרין ק"ח ח') לא נחתם נזיר אלא
 על הגזל וכו' הגם שהיו פרולי' ונאוד צעניות, כוש"כ (צראשית ו' י"ג) כי השמית כל
 צצר גוי. ונעש כל התשצעי' ואגדות וחדרשים ונלחיס ונענין הכ"ל. וכל הגזל
 את חצירו פרוטה כאלו הוא גזל את כפשו רחמנא לשצצן (צ"ק ק"ט א') :
 ליצח

וְיָדָהּ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מח אפרים הנהגות לקוטי

ליזדהר ונאוד ונן סעככות דהיינו שלא ישחה ונשקה הנושכרת עד שתצלבזל אה
ונוחו לא צקעודה ונריווח ולא צקעודה ונלוה צסום אופן. ואפי' צשצחות
וי"ע לא ישחכר עד כדי שאינו יכול לצדק צפני הונלי, שוחה ונשחפעים הרצ' צברים
ותוהווי ועצרה גוררת וכו' (אצות פ"ד וי"ג) : זיהר ונאוד ונעקס וניגלוה וגזרות הלצ
והקפדה ועצור על גודותיו וחף אה יחפרהו אדם ישחוק, וגם על צ"צ לא יקפיד כלל
אף כשיהי' איזה היזק ח"ו צחוק ציחו ויאנין צלוונה צליונה שחכל הוא צהשגמה
פרטיית : ליזכר ונאוד ונהסחכלות צנשים אפי' צחולות, ולא על כל צדק הנוציא לידי
הרהור ולא על צגדיסן, ולא על נטות ונולעות שלסן ולא על צהנוה ח"ו ועוף צשעה
שחוקקין זל"ה, ולא צכל ונקום שיש קס סיעת נשיכו, וגם על אשחז כשהיא נדה לא
יקחכל, כי פוגם ונאוד צנשנוה כשלה"כ (ויקרא ט"ו כ"ד) וחסה נדה עליו צנו" : יזכר
שיסח שונר ונלוה היינו שימתין כל היום ונחי הצוא לידי ונלוה ואקיימנה : יזכר ונאוד
ונכ"ד צדריי הנועכצים אה הצשצוה, דהיינו ענוס ושפלות עד קלה האחרון והרחקת
גלוה עד קלה האחרון : ולזכר ונאוד צנטיי וצצרכות הנסחין עפי' פסקי הש"ע :
לצקות גופו קודם השפלה, כנש"כ (קס"ח ד' י"ז) שונר רגלך כשכר חלך וגו'
זשיסו כל ונלצשויו נקיים ונלוהה ונשצצת זרע : ויהי וננארי דחושצנאל דהיינו קודם
שישכב לישן יחשוב צעלמו צינו לצין קינו ונחיום שעצו, חולי חטא וננדל צחלקי ישרא
צנועסה וצדיצור וצנושצשה, ויפספס צנאוד ונאוד אה ינולא איזה צדק עבירה נגד
חורחו יח"ש, אזי תוויי יהודה ויזעק צצריי וצחחכוני וצשצרון לצ ואחמה : יזכר
ונאוד ונעלצות ועללוה, וצפרט ונה"ד צדריי דהיינו חנופה ושקר וננלשיכות וכיללות,
שהעושה אלו הצדריי אין זיכה לקבל פני השכיכה. (קטוה וי"ג א') וכשא הי"ש זיכה
ויזכר ונאוד צכל, צודאי ונראש הצטיית הצוויית לנו שקייענו לכל זה והוא רחום יכפר
ביח"א : ונשאריו ונכון ונאוד שיקרא אלו העליות פ"א צכל צענו והגם שהם צדריס
פשיעים חיל קרי צי רצ הול, אצל וני שהבס יחי ונזכהו צעיים נרלות יראה שהם
צדריי העוונדים צרונו כל עולם, וצשקפי ראשונה צשככת נרלות יראה שלח יסניך
חחר גיו הצדריי האלה אשר יעשה אותם האדם וחי צהם צודלי :
(מכתבת יד אד"מור כהנא קדישא נ"ע זי"ע) :

הנהגות מהר"ב החסיד בוצינא ודנהורא כבוד מו"ה מרדכי מלעכוויטש זי"ע :
אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם :
(א) היכף צקונו שחריה יטול ידיו שלשה פעוויי צקירונין, כננאוד צש"ע :
(ב) צעת קונו שחריי עד שעה אחר זונן השפלה יזכר לצל יעשה שום ונלחכי, גם יזכר
שלח ידבר בום צדריי צטליי חוך זונן הנ"ל אה לא צלוני וצשכרי גדול שיטעך לצדק :
(ג) יזכר ונאוד ללמוד צכל יום ויום ח"ך ונשניו, גם אה יכול ללמוד ילמוד גם נודק
ועין יעקב, ולא יעצור ונשיעורין הנ"ל עכ"פ ילמוד ונעט צכל יום ונכל שייעור כש"י
יוכל ולא יעצור : (ד) יזכר ונהסחכלות צנטיי על שום אשה אפי' על פני וצחולה
וגו', ואפי' צשחשו צעה טוונאחה, ולא יסחכל צצהנה ועוף צעה שחוקקין זה לזה :
(ה) יזכר ונעקס וקנאה וצנאה וחלות, וכשכר זדעון לידי שיכעוס ילך לנוקה לניס
קרים, ויחן ששה ג"פ על ארץ ישרא : (ו) קודם כל תפלה יתן פתוהי לארץ ישרא :
שונר

(ז) ישמור שצח כהלכתו בכל כחו, לזכר חיסור עשיית מלאכה המצויה צ"ע. אחר
 שלא לזכר דברים בטלים כל יום השבת. ולא יחשוב צו רק צחורה ועבודה :
 (ח) קודם אכילה יספספ צומעטו להרחיק צחצובה על מנעם דיבור ומחציה יטול
 ידיו אח"כ כד"ן ש"ע. ויבדק עליה ויחזק לבדק על כל דבר שאוכל וקחה. אפי'
 מים ללמנו יבדק צחורה. ויחזק שיהי' המוקס נקי שלא יבדק ח"ו צמקס הענופה :
 (ט) קודם השינה ילמוד אגדה צעין יעקב. ויפספס צומעטו ויקרא ק"ש שכלפסח
 צבערי ליון : י) יחזק בכל יום להצודד צחור מיוחד כמו שעה אי חלי שעה
 ולהרחיק צחצובה ולזכות על עונותיו ולהתחנן לדי צימחול לו על עבירות שעשה :
 יא) להענות צ' שנים וחלי צה"צ רלפי' גם צחוק שנים הכ"ל יתענה ג הפסקות
 של צ' ימים, צעה שיבחר חוק השנים הכ"ל, וצימי החענית יעקוק צחורה
 ועבודה כל היום, ולא יעשה שום מלאכה, אם לא מה שיטעך מאלו מאלו :
 יב) לא יתה שום מוקס המוכרח אפי' צצנה ויום עוב : יג) לקרות
 את הלעטיל הזה ג' או ד' פעמי'. צכדי שיהי' שגור צפוי וצלבו לעשותו צעלימות :
 הנהגות מהר"הק איש אלהי שמו נודע בשערים מוד' חיים חייקיי' זר"ב :
ראשית הכל, כשהאדם קם צצוקר חומי' צין צעלמו צחצו"ח עשה עמו חסד
 שהחזיר הנשמה אליו, והיא ממלאה את כל הגוף וצוה מוקדש עכמו,
 כוונתו (ימ"י צ' ג') קודש ישרא' לדי ראשית גוי', כזה נקרי ראשית המושבה. ועדיין
 לא פנה את המושבה אלה ואנה, וגם הראשית לכל אבר מוקדש דהיינו הראי'
 והשמיעה והדיבור שלו יקדש הוא עינו [ואזנו] קודם שימשיך את הצו"ח על העין
 ועל השמיעה, והצנה [אולי ליל והכנת. המסדר] להדיבור. וזודאי יהיו כל מעשיו צכל
 יום ההוא קדושי' כמ"ש (יע"י ו"ו י') מניד מראשית אחרית יהי' לו אחרית עוב
 חויד. ג) יראה להשגיח על מושבתו מה היא מושבתו דהיינו אם חשב צומשבתו
 איה דבר אזי יסתכל צו מה הוא, אם הוא מושב דבר אהב, אזי חיקף יתעורר לראוב
 את הצו"ח. ואם הוא מושב דבר שוא וכעס. אזי חיקף יתעורר ליראה את הש"ת.
 ואם היא מושבה מהפארת מליזה דבר. אזי חיקף ישב לעסוק צחורה שנקרא' פאר
 ואם היא צחורה כ"ח אזי יראה ויכלט עלמו לעשות איזו עובדא שהיא נלחנות, או
 איה גרם הן דיבור או צומעט' או צומשבה. ואם ח"ו כזמנו לו ללדס איזו דאג'
 או לעב ח"ו ידע זודאי שזה צל לא ון הסוד, וכאשר יודה לאל יהי' ע"ז זודאי יתהפך
 מוד"ה להי"ד. כללו של דבר שלא יעשה שום דבר קטן או גדול עד שיחשוב צו מליזו
 מדה הוא דבר הזה, ומה יעשה צוה כמ"ר להצו"ח, גם דבר הנוגע אל הגוף יעשה
 שלא יבעל מלשמות צצו"ח ויעשה. [אולי ליל ויעשה או ויעלה. המסדר] . ג)
 יראה צכל יום להצודד צומשבתו עם הצו"ח. וימשיך עליו ידלחו וממת גדולתו
 ויחכה כך עד שיהא רגיל אף כשידבר עם אדם שלא לצכות את הצו"ח. ג) יחזק
 להחפול צכל יום אף שאין לו פנאי לליח לרדק. יראה עכ"פ שיחזק צרכה אי או
 קפיעל אי צצוקר כליח לזכר לפנאי יח"ש. ג) יחזק שיקצע לו צכל יום ללמוד
 חכ"ך ומשניות אף מעט. ויחזק כדאי נשיהו לו הרבה צפניות. ג) אל יזכר
 [ל"ל ירבה] שיחה עם צמ"א שאין להם דציקות צצו"ח שמו :

